

15 anys sense Guillem l'independentisme ni l'oblida, ni perdona

Imatge dels assistents a l'acte polític en homenatge a Guillem Agulló // FOTO: L'ACCENT

Un miler de persones es van congregar a Burjassot (l'Horta Nord), ciutat natal de Guillem Agulló, per homenatjar-lo quinze anys després del seu assassinat. Amb la jornada commemorativa va

quedar palés que el record de Guillem segueix ben viu entre el moviment independentista, que alhora denunciava l'empara del feixisme per part d'algunes institucions al nostre país. A part de

Burjassot, els actes en memòria del jove antifeixista es van reproduir arreu de la geografia dels Països Catalans.

>> Opinió 2 i 16 / Països Catalans 8

L'abril reivindicatiu reprèn la campanya dels 300 anys

Mural de la Campanya realitzat a Badalona

El mes d'abril és cada any un punt clau en les mobilitzacions independentistes. Quatre cites en el calendari: el 23 a Barcelona, el 25 a València i el dia 26 a Sueca i a Alacant. En els dos primers casos es tracta de mobilitzacions convocades per la campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència". A la capital de l'Alacantí es traslladarà la multitudinària manifestació de la Diada convocada per Acció Cultural -i per desenes d'entitats així com per part de l'esquerra independentista- amb motiu del tancament del repetidor de TV de la Carrasqueta.

>> Països Catalans 6

ENTREVISTA

"Som una eina per als que sirguen contracorrent"

En aquesta edició L'ACCENT dona veu a cinc dels impulsors del projecte de la llibreria Sirga. Aquesta iniciativa, ubicada a l'Ateneu la Barraqueta del barri de Gràcia pretén reunir i posar a disposició de veïns i del conjunt de l'independentisme obres

d'història, ciència i tecnologia, alliberament nacional, literatura catalana... Tal i com expliquen a l'entrevista, sirgar és una acció que ens recorda a totes aquelles persones dissidents.

>> Contraportada 16

SUMARI

L'autodeterminació a debat

La Fàbrica, l'espai de debat i reflexió de l'esquerra independentista ha organitzat un setminari sobre l'autodeterminació al segle XXI on s'ha abordat el tema des de múltiples punts de vista.

>> Països Catalans 4

No tots perden amb la crisi hipotecària

La crisi hipotecària ja és més que una amenaça. Però l'amenaça no és igual per a tots. N'hi ha qui se'n beneficiarà econòmicament, tot i que això serà una minoria. La majoria de catalans i catalanes n'haurà de patir les conseqüències.

>> Països Catalans 7

Això va de llibres

Arriba el 23 d'abril i L'ACCENT vol oferir als lectors un xicotet recull de llibres imprescindibles (i no tant) per a qualsevol ment rebel. Des de Kafa a Kapuscinski, passant per Eduardo Zaplana, Matilde Salvador o l'historiador Heròdot, la lluita comença als nostres caps!

>> Cultura 13 i 14

PUNT DE MIRA

Mitjans i mitjans

MARTA SERRA PERPINYÀ

Les últimes eleccions a l'Estat francès han estat força tractades, mediàticament parlant. Preveient que arreu de l'Estat aquests comicis locals fossin un plebiscit a favor o en contra del president Nicolas Sarkozy, tothom s'hi ha interessat.

Més enllà de qüestionar o debatre en quina mesura unes eleccions locals poden reflectir un context estatal, ha estat força trist veure com Perpinyà ha esdevingut el centre de les càmeres arran de l'afer "del mitjà".

Els fets són els següents: un president de taula electoral és enxampat amb els mitjans plens de butlletes de Jean-Paul Alduy (alcalde sortint, fill de l'anterior alcalde...). A partir d'aquí, comença la divagació, àmpliament novel·lada per tots els mitjans de comunicació, sobre el que va passar. De la bona voluntat de l'acusat, dels seus lligams o no amb un partit, de les seves declaracions dient que era "le roi des imbéciles"...

Però segurament el que importa més, és com els mitjans de comunicació s'han aferrat a aquest succés per projectar una trista imatge de la ciutat. Ensenyant les imatges patètiques de manifestants (d'aquells que normalment poc manifesten, per cert) decorats amb mitjans, de cap a peus, han dit arreu de l'Estat: "A la provinciana vila de Perpinyà, on s'és alcalde de pares en fills, gràcies a la manipulació dels sufragis, els burricots catalans surten a fer el palls amb mitjans al cap." I punt, poca anàlisi política hem pogut trobar.

No és que pensi que Perpinyà no és provinciana, o que dubti que s'hagin manipulat les eleccions municipals (no aquestes, sinó les dels últims 40 anys), o que no pensi que els que portaven els mitjans no feien el palls. Però pocs són els que s'han aturat a fer una anàlisi política i social del que està passant a la capital del Rosselló.

M'agradaria pensar que m'he sentit ofesa, en el poc que tinc d'orgull de perpinyanesa. Però em sembla, que lamentablement en nego a acceptar, que realment, la política està a l'alçada dels mitjans, i que els francesos no ens deixaran mai de veure, com el cul de França.

COL·LABORACIÓ MARC GARCIA*

Indicar a l'esquerra per girar a la dreta

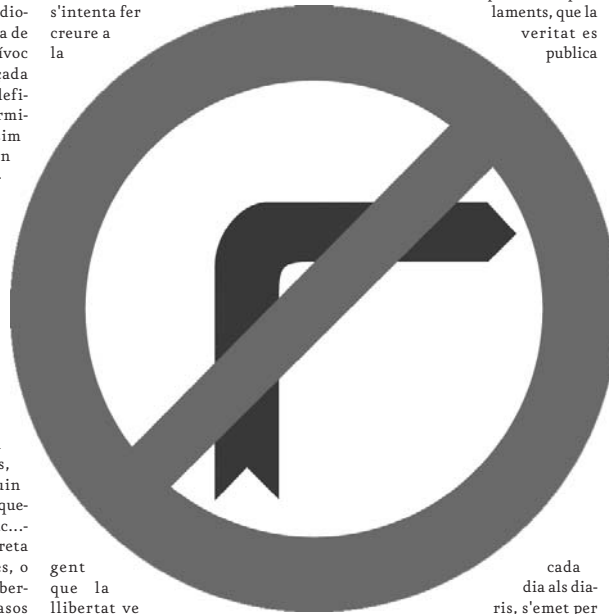
"Jo no sóc racista, però..."; aquesta és la típica frase de tertúlia radiofònica, televisiva o de sobretaula de dinar de Nadal. És l'inici inequívoc d'un comentari racista de l'alçada d'un campanar. I això és el que defineixo com a síndrome de l'intermitent contrari. Com si quan anéssim per la carretera, i davant d'un encreuament de camins, indiquéssim amb l'intermitent de l'esquerra -el jo no sóc racista però...- per acte seguit anar cap a la dreta.

És una síndrome que es pot extrapolar a moltes realitats, i que al ser compartida per a molta gent, pot crear la sensació que, efectivament, en els encreuaments, per anar a l'esquerra cal indicar amb l'intermitent de la dreta. Potser és aquest el motiu pel qual un gran nombre de persones, centenars, milers i milions de persones siguin capaces de posar l'intermitent esquerra -votar PSC, PSPV, ICV, ERC, etc.- per acabar fent camí cap a la dreta -digueu-li polítiques migratòries, o drets humans, retallades de llibertats o encobriment, en uns casos detencions preventives i privatitzacions, en d'altres simple silenci hipòcrita.

Som en una conjuntura en la qual massa vegades l'indicador no es correspon amb la direcció, massa vegades la pobresa s'intenta resol-

dre amb caritat, s'intenta fer creure a la

amb paritat als parlaments, que la veritat es publica

gent que la llibertat ve donada per la seguretat, que la repressió és la manera de resoldre els conflictes sociopolítics, que per ser feliç s'ha de consumir, que el català es defensa des del bilingüisme, que la igualtat entre dones i homes es resol

cada dia als diaris, s'emet per la ràdio i es veu a la televisió.

La qüestió de fons esdevé fer entendre a una gran massa de gent que malgrat indiqui a l'esquerra, fan camí cap a la dreta. Des de l'esquerra independentista hem de ser

capaços d'assenyalar el camí ideològic i pràctic que traça l'esquerra, denuncià el racisme institucional que il·legalitza milers de treballadors, denuncià les xacres de la violència patriarcal, els accidents laborals, l'exclusió social i la misèria. Desemmascarem la realitat de les violències, sense caure en el joc de les condemnes morals. Siguem capaços de fer entendre que per accedir a habitatges, s'han de fer polítiques d'habitatge i no habitatges. I sobretot, cal que construïm estructures de comunicació popular per contrarestar les seves "veritats" i publicar els nostres "silencis". Hem de ser capaços de transmetre el nostre missatge, sortir de la web d'autoconsum i la revista de casal, recolzar i construir portals informatius i reforçar publicacions nacionals. Projectes actuals en són un exemple, ho és *La Fàbrica* i *L'ACCENT*, i ho són en part *La Directa* o *Indymedia*. En definitiva contribuir al creixement d'aquests projectes o experiències similars a nivell local, ens ajuden a posar l'intermitent correcte pel nostre gir.

Perquè si no som capaços de posar l'intermitent, sinó som capaços d'indicar el camí a traçar, mai podrem fer camí cap a l'esquerra.

* *Treballador de la construcció i militant d'Endavant (OSAN)*

OPINIÓ@LACCENT.CAT

LA VEU DELS LECTORS I LECTORES

El Parc Natural de Collserola

Els amants de la natura de la ciutat de Barcelona no podem deixar de sorprendre'ns de les contínues agressions que amenacen darrerament la serralada de Collserola.

Primer, ha sigut l'anunci inapel·lac-

ble de la construcció d'una muntanya russa al cim del Tibidabo, després l'inici de les obres del Pla Caufec a Esplugues de Llobregat, el projecte del túnel per a transport rodat i ferroviari a Horta i finalment la notícia que

la Generalitat ha donat la raó a una gran immobiliària per a la construcció de més d'un miler d'habitatges en els terrenys del parc de la Torre Negra de Sant Cugat.

Fins quan haurem d'esperar que les nostres institucions aprenguin que la conservació del nostre medi natural més immediat és una de les accions

primordials per al benestar de les societats actuals i del futur? El desenvolupament dels pobles passa per la racionalitat en les infraestructures i per la seva capacitat de créixer tot respectant l'escàs medi natural que es conserva.

*Alex Vilardell Candela
Barcelona*

L'ACCENT

Número 128. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.
Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: ppcc@laccent.cat
Subscripcions: 646 98 16 97
Distribució: 615 54 47 15
Publicitat: 616 07 33
Consell de Redacció, Coordinació: Laia Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell
Països Catalans: Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa
Opinió: Joan Teran
Economia: Alex Tsimintzky
Internacional: Ausiàs Altiminyana, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López
Cultura: Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Hèctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobat
Correcció: Mercè Mauri
Edició gràfica: Andreu Ginés
Coordinació gràfica: Oriol Clavera
Il·lustracions: Joan Carbonell, Roger Ferrisols
Distribució: Hèctor Serra
Han col·laborat en aquest número: Ximo Guilleu, Carlos Taibo, Marc Garcia, Marta Serra, Xavi Sarrià

MOLTA MERDA!

CARLOS TAIBO* COL·LABORACIÓ

La farsa de Lisboa

Recordo allò que, la darrera tardor, apuntaren els nostres diaris en relació amb la signatura, a Lisboa, d'un nou tractat de la Unió Europea que, per bé o per mal, ha vingut a substituir el que naufragà el 2005. A tot arreu es ressenyava el propòsit d'una banda, informar de la importància de l'acord i la vocació, de l'altra, d'explicar quines eren les novetats precises que el text recentment aprovat comportava. Però tenint en compte que tot plegat es feia públic, això sí, amb escassa convicció, semblava legítim argumentar que, per darrere, el que s'evidenciava eren dos fets: en relació a la primera dimensió, la de l'ostentació, una certa consciència que la cerimònia lisboeta tenia alguna cosa de farsa; i, respecte a la segona, la dels continguts concrets, una innegable dificultat en apropar el ciutadà a una realitat complexa i, fins i tot, confusa.

Si hi havia una dada que permetria retratar les misèries del moment, era, sense cap mena de dubte, la curiosa prudència oficial en afirmar allò que, lluny dels micròfons, anunciaven amb claredat els nostres dirigents polítics: el text aprovat era molt similar al que bona part dels ciutadans francesos i holandesos decidiren rebutjar la primavera de 2005. Resultava preferible amagar aquesta circumstància, és clar, però no aixecar la llebre del descontentament davant l'engany. Tot i que, en realitat, el missatge oficial tenia també una altra cara: la derivada del propòsit d'amagar que el Tractat de Lisboa -gràcies sobretot a les cauteles imposades per països com el Regne Unit i Polònia- era encara pitjor que el que ocupà la nostra atenció ara fa tres anys.

En aquest sentit convé, és cert, agregar una dada més que ens col·loca

davant del que cal suposar és un problema greu: si el 2005 la majoria dels ciutadans dels estats membres de la UE demostraren un evident desconeixement del contingut del tractat constitucional, avui aquest desconeixement assoleix dimensions paroxísmiques. Malgrat tot, això no sembla preocupar a ningú de cap manera. Hi ha qui aduirà, és clar, que el que es pot llegir entre línies és una consciència clara d'un fet molt concret: quan molts ciutadans, i especialment a l'Estat francès i Holanda, es prengueren la molèstia de llegir el tractat constitucional, arribaren a la legítima conclusió que no responia de cap manera a les seves aspiracions. Res millor, avui, que eludir el risc que es pugui repetir alguna cosa semblant.

Això es completa amb un fet tan conegut com, curiosament, marginat en la majoria de les consideracions:

els governants dels estats membres de la Unió -l'única excepció sembla cridada a ser, per llei, la d'Irlanda- declaren cofois que no cal organitzar referèndums per demostrar de forma fefaent el recolzament popular al text aprovat a Lisboa. No cal anar molt lluny per explicar aital ocasió: allò que s'endevina en la majoria dels casos és, una vegada més, el temor que la ciutadania tiri enrere allò que els polítics i els tecnòcrates han forjat en els seus conciliàbuls.

Així les coses, la conclusió, trista, sembla que està servida: per desgràcia no ens equivocàvem els que, entremig de les disputes que prengueren cos el 2005, anunciàrem que el tractat constitucional, o una cosa molt similar, sortiria endavant raonablement incòmode malgrat ser refusat a l'Estat francès i a Holanda (a la qual cosa caldria sumar, per cert, el fet que alguns països que tenien prevista la celebració de referèndums decidiren, astutament, cancel·lar-los). Un vol creure que l'exercici al qual assistim en aquestes hores, d'ostentosa fragilitat democràtica, és, com es diu en castellà, de pa per avui i gana per demà. Perquè, fins quan aconseguirà surar, en aquestes condicions, el vaixell de la Unió Europea? Pel què fa al moment actual, i enmig del nevoeiro lisboeta, no em resisteixo a rescatar, una vegada més, aquell tros d'una vella cançó de La Polla Records que la clava en relació al tema que tenim entre les mans: "Polítics locos guían a las masas, que les dan sus ojos para no ver lo que pasa".

* *Professor de Ciència Política i de l'Administració a la Universitat Autònoma de Madrid (UAM)*

EL MIRADOR BLOCAIRE ARNAU URGELL

Quinze anys després

Si un element ha esdevingut el denominador comú a la blocsfera independentista els darrers dies ha estat el sentit homenatge a Guillem Agulló, un dels nostres assassinats pel feixisme. Poc queda a afegir llegint articles com els de Xavi Sarrià a la contraportada d'aquesta mateixa periòdic. Un altre músic compromès que recorda la seva figura és el cantautor Pau Alabajos. Avui no calen comentaris, sobriariem.

"Resulta difícil d'explicar: que un jove siga assassinat per les seues idees no m'acaba d'entrar en el cap. Que un mitjà de comunicació prenga partit per un assassí i encete una campanya de difamació contra Guillem i la seua família, immediatament després de la seua pèrdua irreparable, no em sembla ni ètic ni moral. Rellegir els articles i els retalls de

premsa d'aquella època significa reviuir un moment molt negre de la història del País Valencià, un dels més foscos que em vénen a la memòria. I tornar la vista al present és encara més decebedor: comprovem dia a dia que les coses no han canviat substancialment, que 600 agressions feixistes en un any són moltes per a un país com el nostre. Que des del Govern espanyol es promou una Llei de partits per posar fora de joc l'esquerra abertzale, però que no existeix una ferma voluntat d'eradicar el feixisme dels nostres carrers. Que la impunitat cada volta és més flagrant. Que la mort de Carlos Palomino és la història repetida. Que les ràdios, les televisions i els diaris de hui pateixen d'amnèsia i emmudeixen la gravetat dels fets basant-se en la llei de mercat. Que els nostres

governants, una vegada més, no estan a l'altura de les circumstàncies i obvien l'efemèride per irrellevant. Que la "transició democràtica" és una fal·làcia. Una puta mentida."

EDITORIAL

"El fet és el mateix, i els fotuts els mateixos"

Del Govern estant, ERC i ICV ens han mostrat novament que la memòria és molt curta, i que amb facilitat s'obliden les declaracions, les pancartes que s'han agafat i els compromisos adquirits. Després del cicle mobilitzador de l'última etapa de Convergència i del Partit Popular, les eleccions autonòmiques i estatals van donar una carretada de nous vots als republicans i als ecosocialistes. Molt d'aquest suport electoral s'explica perquè un i altre partit havien fet moltes promeses que la gent va veure que coincidien amb les seves reivindicacions. L'una de les més inequívokes va ser "mai més un govern transvasista". I menys encara, és clar, si l'aigua era de l'Ebre.

Des de fa diverses setmanes, però, la Conselleria de Medi Ambient i Habitatge, amb Francesc Baltasar al capdavant, ha proposat un transvasament. Ara en diuen aportació d'aigua i altres eufemismes, "però el fet és el mateix, i els fotuts els mateixos", com cantava Ovidi Montllor. Perquè a més, les opcions que tenen més números de sortir escollides són una "aportació" del Segre, que desemboca a l'Ebre, o directament l'anomenada interconnexió de xarxes amb l'aigua que diuen que sobra de l'anomenat mini-transvasament d'aquest riu cap a Tarragona. Per tant, estan aplicant la mateixa proposta que volia impulsar el PP, encara que la vulguin maquillar. Els responsables d'ICV i ERC han oblidat molt ràpidament la bandera de la nova cultura de l'aigua que van abraçar amb força.

La cerca d'una solució per la sequera s'ha convertit, a més, amb una picabaralla entre el Govern central i la Generalitat principatina. Molt ràpidament s'ha oblidat Zapatero dels valuosos diputats catalans del PSOE que li han permès mantenir la presidència. Les seves ganes de pactar amb CiU com a soci preferent han provocat que ell mateix i diversos dels seus ministres donessin ales a les propostes de Duran i Mas en contra de Montilla.

Per si la cosa no estigués prou embolicada, acaba d'aparèixer el president valencià Francisco Camps en escena: ha aconseguit que el Comitè de les Regions de la Unió Europea aprovés un informe que proposa els transvasaments com a eina per afrontar la sequera. Precisament, aquesta declaració dóna força des d'Europa a la política transvasista del PP. Els representants dels Principat hi van votar en contra, però això els situa en una posició contradictòria, perquè precisament aquesta és la mateixa recepta que ells volen aplicar, encara que diguin que ho fan de manera provisional. Precisament la Plataforma en Defensa de l'Ebre, davant la possibilitat del transvasament del Segre alertava que desconfia d'aquest caràcter provisional.

Els dirigents d'ERC (els actuals però sobretot els que surtin del congrés de la formació el mes de juny) i els d'ICV farien bé de prendre nota de la fuga de vots que han parit a les darreres eleccions generals espanyoles. Especialment en el cas d'ERC haurien de fer números i adonar-se que la majoria dels seus antics votants no han marxat cap a opcions més dretanes, sinó que han marxat a casa perquè han vist incomplertes moltes promeses al llarg d'aquests anys. L'aigua podria sumar-se als arguments dels descontents amb totes dues formacions. Perquè a més, d'entre els que volen continuar votant, potser la propera convocatòria a les urnes encara en perdran més en benefici dels grans perquè alguns preferiran votar l'original abans que la còpia

L'autodeterminació a debat

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Amb l'objectiu d'ofrir un espai de debat a l'esquerra independentista sobre un terme que, dit d'aquesta manera o a través d'altres expressions, ha centrat bona part del debat polític als Països Catalans els darrers mesos i anys, La Fàbrica va organitzar el dissabte 12 d'abril un seminari sobre l'autodeterminació.

La Fàbrica (www.fabrica.cat) és un projecte de reflexió i anàlisi sorgit de diverses persones de l'esquerra anticapitalista dels Paï-

sos Catalans. Fins ara la seva activitat s'havia centrat a la xarxa Internet, però amb el seminari sobre l'autodeterminació enceta un nou camí que proposa una trobada anual de reflexió al voltant d'un aspecte que interressa les persones que se senten vinculades a l'esquerra rupturista catalana.

El programa del seminari estava dividit en quatre blocs, al llarg dels quals els deu ponents que van intervenir van desgarnar des de l'origen d'aquest concepte fins les diverses interpre-

tacions que se li donen o les propostes autodeterministes de l'esquerra independentista.

El col·lectiu editor de la Fàbrica ha anunciat que properament editarà les diverses ponències presentades i també el debat posterior que es va genera. La voluntat dels impulsors del seminari no és marcar les línies que ha de seguir aquest moviment polític, però sí aportar un corpus de reflexió teòrica per col·laborar en la maduració del moviment.

Un concepte complex

MARTA SERRA BARCELONA

Entendre quins són els orígens del concepte "autodeterminació", i contextualitzar-lo en diferents moments històrics tant mundials com nacionals, va ser l'objectiu del primer bloc de debat del seminari, que anà a càrrec dels historiadors Pelai Pagès, Eva Serra i Oriol Junquera. El concepte d'autodeterminació es basa en el "principi de nacionalitat", segons el qual a cada Estat l'hi correspon una nació i cada nació un Estat, i que es diferencia de l'autonomia i del federalisme, que no contemplan un Estat corresponent a la nació sinó diferents formes d'inclusió o coordinació dins d'un Estat més ampli. El concepte de Estat-Nació, que encara és d'actualitat, és, doncs, avui en dia un dels elements que més qüestionem reivindicant el concepte d'autodeterminació, la definició del qual caldria revisar profundament.

Pel que fa a la posició que han adoptat els marxistes, Pagès remarca que Lenin havia apostat per l'autodeterminació, mentre altres, com Rosa de Luxemburg, tenien actituds clarament jacobines, i que en general, a la pràctica, difícilment s'ha aplicat aquest dret.

En qualsevol cas, els ponents van coincidir en la complexitat de la definició del que suposa l'exercici de l'autodeterminació, que és alhora una pràctica quotidiana i el fruit d'un procés on les lluites sectorials es coordinen en una lluita nacional. A més, la seua posada en pràctica, per exemple amb una votació en un referèndum, encara planteja moltes incògnites. Qui, com, quan, són algunes de les preguntes que s'han de respondre per posar en pràctica un dret que no deixa de dependre d'altres elements com identitat o nació, els quals són plurals, elàstics i dinàmics.

Diversitat de subjectes

MARTA SERRA BARCELONA

La segona tongada d'intervencions fou la menys convencional, segons el que es podria esperar d'un seminari centrat en l'autodeterminació. Tres ponents provinents de sectors molt diferents, van presentar uns primers esbossos del que ells consideren que poden ser els subjectes de l'autodeterminació. És a dir qui s'autodetermina. Jordi Martí, militant de la CGT, va voler remarcar que entén l'autodeterminació no pas com un dret dels pobles, ja que això ve seguit només de la constitució d'un Estat, sinó com un procés de cada individu, que en cap cas pot ser tancat.

Per la seva banda, Gerard Batalla, de l'Assemblea Pagesa de Catalunya centrà la seua intervenció en el concepte de sobirania alimentària que, segons ell, és el que més s'apropria a l'autodeterminació en el camp de la pagesia i en general de l'agroalimentari. Entenent l'alimentació com una necessitat bàsica, però també que hi ha una relació social al darrera de l'aliment exercida pel pagès en les seves activitats.

Finalment i deixant radicalment el camp pràctic d'exercici de l'autodeterminació, Raimundo Viejo, professor de teoria política de la UPF, parlà de les múltiples identitats que cadascú de nosaltres té, per concloure que la nació és una multitud, de la mateixa manera que hi ha una multitud de nacions, que segons ell no són ni subjecte ni procés de subjectivació. La nació és el fet de néixer, una instància de legitimació que suposa un trencament amb el poder sobirà. Nació és una eina per a subvertir el poder polític i afrontar-se al poder sobirà. Actualment però, el concepte de sobirania està en crisi, dividit entre el poder de vida i mort i el poder sobirà, va explicar.

Perspectives per als Països Catalans

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Com a conclusió de tot el seminari, la darrera taula va voler mirar el futur des dels Països Catalans, i la pregunta formulada als ponents era molt clara: quines són les perspectives autodeterministes per aquesta nació? Quina proposta planteja l'esquerra independentista per avançar en l'exercici d'aquest dret?

Tomeu Martí és actualment vicepresident de l'Obra Cultural Balear, però va ser convidat al seminari principalment pel seu perfil d'activista independentista que l'ha definit des de jove. Després d'anàlitzar el context polític actual, Martí va apuntar el que ell considera que són els principals reptes de l'independentisme d'esquerres: posar seny al batibull d'estratègies; bastir una estratègia nacional, objectiu que no ha assolit ningú, va afegir; i superar la gran mancança que signifiquen Barcelona i València per l'independentisme com a espais on li és enormement difícil connectar amb la població. Aquest acti-

vista va concloure defensant que el que cal actualment sobre-tot és reforçar l'independentisme i fer-lo créixer, per tal d'estar preparat per una futura situació de crisi de l'Estat, i aleshores ser capaços de presentar a la població una alternativa.

Rafael Escobar, militant de l'organització Endavant, va coincidir amb Tomeu Martí en la necessitat d'anar teixint xarxes, construint espais propis i fomentant l'organització de base per fer avançar l'independentisme. Escobar va explicar que aquestes són algunes de les conclusions de les jornades de debat sobre l'autodeterminació que va organitzar la campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència" el passat mes de desembre. Per aquest ponent, com ja havien apuntat d'altres ponents al llarg del dia, l'autodeterminació no és un punt d'arribada sinó un procés, una eina per la construcció nacional.

Processos en marxa d'altres nacions

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

La Fàbrica també ha volgut convidar veus internacionals al seminari per tal de conèixer processos que reivindicquen l'autodeterminació i que estan en marxa en altres nacions. Els convidats van ser un representant del moviment d'alliberament kurd de Turquia, Faruk Doru, i el president i vicepresident de l'organisme basc Udaltzita, Loren Arkotx i Markel Arizmendi. L'objectiu de la invitació era escoltar altres propostes per, tot i entendre que cada procés té el seu propi context, característiques i temporalitats.

El representant del Kurdistan va explicar la dificultat que tenen de treballar conjuntament tots els kurds per l'alliberament nacional tenint en compte que estan dividits entre quatre estats: Turquia, Iran, Iraq i Síria. Faruk Doru participa del moviment que té més força al Kurdistan turc (on la seva marca electoral és el DTP), tot i que també és actiu a la resta de territoris kurds. Doru va explicar que aquest moviment té en marxa una estratègia que impulsa dos processos paral·lels: d'una banda reivindiquen la democratització dels estats de la zona i de l'altra treballen per aconseguir un Estat propi pels kurds.

Els representants d'Euskalherria van viatjar fins a Barcelona per explicar que Udaltzita és una eina que el moviment d'alliberament basc ha creat per començar a posar les bases per la construcció futura d'un Estat propi per aquest poble. Udaltzita és una assemblea de càrrecs electes, on hi participen alcaldes i regidors de l'esquerra abertzale, PNV, EA, Aralar, independents i alguns d'Ezquer Batua, el Partit Comunista Francès, els verds francesos i la LCR. Aquesta eina està fent molta feina, i l'Estat n'és concient, va reconèixer Loren Arkotxa, "i per això 21 persones estem encausades i segurament ens enviaran a la presó".

Calendari de L'ACCENT 2008

d'efemèrides revolucionàries mundials

amb il·lustracions de Roger Ferriols

Subscriu-t'hi ara i el rebràs gratuïtament

ppcc@laccent.cat // telf.616073328

Zapatero imposa el transvasament de l'Ebre cap a Barcelona

ARNAU URGELL RIPOLL

L'episodi de sequera extrema que pateix el Principat continua malgrat les pluges febles dels darrers dies. En aquest sentit els embassaments de les conques internes continuen al voltant del 20,5% a tan sols mig punt del llindar d'emergència. Malgrat que la Generalitat apostava per un "transvasament puntual i reversible" del Segre cap al Llobregat a través del Cadí, Rodríguez Zapatero ha imposat que l'aigua arribi a la Regió Metropolitana a partir del minitransvasament del Camp de Tarragona. Aquest projecte compta amb l'oposició d'organitzacions en defensa del territori, pagesos i de col·lectius socials i polítics.

Si no hi ha cap sorpresa d'última hora l'Ebre "salvarà" la Regió Metropolitana de Barcelona del "fantasma de les restriccions". El Govern espanyol ha imposat a la Generalitat aquest projecte enfront de la captació d'aigua del Segre a la Cerdanya. Es tracta d'una canonada de 60 quilòmetres que enllaçarà els dipòsits del Consorci d'Aigües de Tarragona (CAT) amb Olèrdola (Alt Penedès). Aquesta població és un dels punts més meridionals de la xarxa Ter - Llobregat que aporta aigua a municipis de deu comarques. A través d'aquesta conducció circularan la meitat del cabal que els regants de l'Ebre van vendre el 1989 en el "minitransvasament" per abastar el Camp de Tarragona i que no s'esgoten a l'hivern.

Front comú en contra els transvasaments

Mentre el conjunt de les forces polítiques parlamentàries es mostren favorables als projectes de transvasament -amb diferències de criteri respecte el Segre o l'Ebre- les entitats ambientalistes aposten per "refer la xarxa ciutadana de la mobilització contra el Pla Hidrològic Nacional (PHN)" als inicis d'aquesta dècada. En aquest sentit la Federació Ecologistes de Catalunya -entitat que agrupa a col·lectius ambientalistes d'arreu del Principat- entenen que l'intent de resoldre el problema de la manca d'aigua a la Regió Metropolitana "és una autèntica miopia política". A banda de criticar l'elevada concentració de població en aquest territori entenen que cal posar en marxa criteris de decreixement per tal d'afavorir l'ordenació i distribució equitativa tant de les activitats productives com de la població associada.

Des de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) Susanna Abella explica que "se senten molt enganys ja que es van creure que mai més hi hauria un govern transvasista". Així mateix considera que les societats avancen en temps de crisi i que "ara és un moment clau per perpetuar el model de creixement i desequilibri territorial o avançar cap a una nova cultura de l'aigua". Abella declara a L'ACCENT que "és la darrera oportunitat per col·locar-nos la interconnexió" ja que en pocs mesos amb les dessaladores en marxa no s'haguessin atrevit.

Baltasar s'ofega en les contradiccions de les polítiques hidrològiques dels governs espanyol i català.

L'independentisme es posiciona

Des de l'esquerra independentista també s'ha rebutjat el projecte. Josep Sabaté, militant de Maulets del Baix Ebre explica a L'ACCENT que és imprescindible

"potenciar un discurs contra la política hidràulica mercantilista no només des de les conques donants sinó especialment des de les receptors". En cas contrari, afegeix, "no tindrem res

a fer". En aquest sentit aposten per la plataforma Jovens de les Terres de l'Ebre que treballarà tant des de les comarques afectades com d'arreu del país. A nivell nacional l'organització juvenil

independentista es mostra totalment contrària a qualsevol tipus de transvasament o de solució "surrealista" de portar aigua amb vaixell o tren. Consideren clau tres elements: la necessitat d'invertir en la millora dels regadius per reduir el consum d'aigua; un major control de les xarxes d'abastament urbà; la creació d'una doble xarxa per tal que els usos agrícoles i industrials se satisfacin amb aigua regenerada; i basar-se en els principis d'estalvi i reutilització acabant amb usos insostenibles com els camps de golf o les pistes d'esquí. També la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) -a través de la intercomarcal de Ponent- va manifestar la seva total oposició a qualsevol transvasament del Segre o del conjunt de la conca de l'Ebre. Segons la formació independentista "cal denunciar la hipocresia del tres partits del Govern d'Entesa que van apostar per la Nova Cultura de l'Aigua com a element electoralista". Així mateix, van comptar en una xerrada amb la presència del portaveu de la PDE Manolo Tomàs que va explicar que el problema dels transvasaments tenen més a veure amb l'ordenació territorial que amb els recursos hídrics.

ANÀLISI

Pensem-hi fredament

ARNAU URGELL RIPOLL*

Tal com va popularitzar la PDE "lo riu és vida" i segurament aquest fet, explica l'extrem apassionat amb el qual es viuen els debats sobre els recursos hídrics. Molt més que altres qüestions amb incidència territorial com l'energia, la mobilitat, l'urbanisme... La passió és un element imprescindible per defensar la terra però segurament també pot suposar un element que ens faci traspasar amb facilitat la línia de la demagogia i les manifestacions extremament localistes. Episodis de l'actualitat que em recorden a una fotografia de l'excel·lent llibre del geògraf lleidatà Ignasi Aldomà *La lluita per l'aigua a Catalunya* en la qual es recull una fotografia de la protesta dels veïns d'Orpí (l'Anoia) l'any 1916 per evitar que Igualada aprofités les seves aigües. Tot el poble duia pancartes amb lemes com "Volem viure! Abaix els usurpadors de l'aigua" o "Paisans. A defensar nostres aigües". Quasi un segle després, és el moment de pensar fredament.

No cal oblidar que vivim un episodi de sequera extrema. La primera disjuntiva és, podem deixar 4,5 milions de persones sense aigua? Sí o no? I aquí no val parlar de models o d'ordenació territorial ja que la pregunta es refereix a curt termini. Un treballador de renda mitjana baixa que gasta al voltant de 100 litres al dia -xifra que l'OMS considera la mínima per a viure "amb dignitat"- es mereix quedar-se sense aigua? Cal tenir en compte que en el cas de la ciutat de Barcelona i la seva primera corona, les restriccions serien d'un mínim de 24 hores seguides -a causa de la complexitat de la xarxa- i la reducció de pressió -una mesura útil a poblacions amb edificis d'alçades mitjanes- deixaria sense aigua als pisos més alts de centenars de blocs.

Si es considera que no es pot deixar la regió metropolitana sense aigua s'han de buscar solucions d'urgència. I segurament és menys dolenta la interconnexió temporal amb l'Ebre que no pas

una captació a la capçalera del Segre. No només perquè es perden desenes de cycles -l'aigua es capta i es retorna diverses vegades al llarg del curs- sinó perquè el recurs hídric travessaria els municipis miners del Bages que provoquen la salinització del riu. Ara bé, aprofitar la sequera per imposar una interconnexió permanent, que una vegada les dessaladores estiguin en marxa, esdevingui "carta blanca" per créixer sense aturador és un cop baix a la nova cultura de l'aigua.

Un altre element a tenir en compte és el transvasament del Ter; un projecte aprovat el 1959 i que, tot i legalment es preveu un cabal ecològic mínim, en els darrers anys s'ha superat de manera reiterada. Tampoc seria de rebut descarregar al Ter tota la responsabilitat d'abastament de la major concentració urbana del Principat.

Més enllà d'aquesta qüestió és evident que cal planificar l'escenari a mig termini. I en aquest sentit entenc que l'Agència Catalana de l'Aigua treballa en un camí encertat. No l'ha ajudat ni la climatologia ni especialment una nefasta gestió política i comunicativa des del Departament de Medi Ambient i del conjunt del Govern. Com pot ser que el mateix dia (25 de febrer) que un dels màxims responsables de l'ACA reconegué que treballaven en un projecte de banc d'aigua del Segre per "socórrer" Barcelona, el conseller Baltasar negués per activa i per passiva que no s'estudiava cap tipus de mesura en aquest sentit ni a curt ni a llarg termini? Bé, tornant a la planificació entenc encertades bona part de les mesures que s'han apuntat per part d'ecologistes, de l'esquerra independentista i també, de l'administració hidràulica: aprofundir en la reutilització d'aigües -actualment s'estan tirant endavant projectes com els de la Depuradora del Baix Llobregat o la petroquímica de Tarragona per alliberar aigua de xarxa i aprofitar-ne de regenerada; una política fiscal i urbanística que eviti que els municipis basats amb xalets unifamiliars i consums

de 400 litres per persona continuïn creixent; així com una política pública de modernització de regadius. És evident, que la situació de la pagesia no permet afrontar els costos d'aquesta millora i que, per tant, s'han d'assumir des de l'administració. Aquesta modernització podria alliberar recursos -que en casos d'extrema sequera podria servir per a usos domèstics-, millorar la situació del sector agrari i no afectar la situació dels nostres rius. Les tres línies: reutilització d'aigua per a indústries (i altres usos), reducció dràstica del consum exagerat de l'urbanisme unifamiliar i la modernització dels regadius suposen una modificació del model productiu del nostre país. Un canvi que no s'afrontaria amb l'augment indefinida de l'oferta d'aigua vingui de l'Ebre, del Roine o del mar. Però també cal saber diferenciar-ho de la qüestió clau a curt termini: si es pot deixar sense aigua a 4,5 milions de persones aquesta tardor. Pensem-hi fredament.

* Periodista ambiental

L'APUNT

Escalada repressiva 300 anys després

REDACCIÓ VALÈNCIA

L'augment de la repressió patida per l'esquerra independentista el darrer any ha marcat en bona mesura la seua agenda de treball. "Aquest any ha estat molt fructífer per a l'independentisme, encara que això ha comportat un evident augment repressiu" com es reconeix des de la campanya. Sens dubte, el principal tema l'ha ocupat la resposta judicial a la crema de retrats de la família reial espanyola a Girona del setembre passat. La criminalització mediàtica i la desmesurada acció de l'Audiència Nacional espanyola va motivar una onada solidària que s'escampà per tota la geografia catalana. D'aquells fets se'n derivà una resposta social massiva i noves imputacions. L'últim cas va ser els embargaments de

sous i cotxes a cinc dels imputats (veure pàgina 7). En qualsevol cas, i malgrat que la repressió derivada dels fets de Girona haja estat la més cridanera o mediàtica, en els últims dotze mesos no ha deixat de donar-se una repressió de mitjana i baixa intensitat que ha acompanyat a moltes de les activitats de la campanya. Casos i exemples hi ha molts, recorden des de la campanya, des dels judicis per la realització de murals a llocs com Lleida i l'horta Sud, a les pressions i coaccions policiaques a diversos indrets del país contra persones que s'han significat per la seua activitat i compromís. En qualsevol cas, com no es cansen de repetir des de la campanya, "Si la repressió es pot prendre com un indicador de fins a quin punt els incomoden les nostres activitats, no hi ha dubte que estem fent bé el nostre treball".

A l'abril es reprèn amb força la campanya dels 300 anys

Els mesos d'abril i maig, la campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència" tornarà a omplir d'activitat els carrers dels Països Catalans. Una jornada de lluita convocada a nivell nacional i manifestacions a Barcelona, València amb el lema "Els Països Catalans decidim independència" marcaran el mes d'abril. Al maig, la campanya tornarà al Principat, a Vic, on es farà un homenatge als vilatans pel tercer centenari de l'ocupació de la capital d'Osona. Alacant acollirà, aquest any, la tradicional manifestació del 25 d'abril.

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

Si l'any passat la campanya va centrar els seus esforços a presentar-se de manera pública amb l'acte a Almansa i la jornada de lluita, aquest any ha dirigit la seua denúncia cap a aspectes més concretes com la persistent i abundant simbologia espanyolista i francesa als nostres carrers, o a la denúncia de l'escalada repressiva duta a terme, aquest últim any contra l'esquerra independentista.

23 d'abril a Barcelona
i 25 d'abril a València

La primera de les mobilitzacions es produirà a Barcelona el 23 d'abril. Per eixe dia s'ha organitzat una manifestació que, com l'any passat, discorrerà pels carrers més cèntrics de la ciutat, amb inici a la plaça Universitat. L'any passat, aquesta manifestació va acabar amb la detenció de tres joves als quals els Mossos d'Esquadra va acusar de desordres i de danys, una actuació de la policia del Principat que va servir per recordar, com van denunciar els seus organitzadors, el seu tarannà històric de cos de policia botifler i al servei dels ocupants.

Dos dies després, la mobilització es traslladarà als carrers de València, on també s'ha convocat una manifestació que partirà de les torres de Quart i acabarà a les portes del palau de la Generalitat, justament una de les institucions que van ser abolides amb la promulgació del Decret de Nova Planta. La manifestació de València, que s'iniciarà a dos quarts de nou de la vesprada, serà l'única que aquest any recorre els carrers de València en record del 25 d'abril. Un dia abans, el dijous 24, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans ha tornat a organitzar una cercavila que transcorrerà pel campus de Blasco Ibañez de la Universitat de València.

Jornada de lluita

Com fa un any, des de la campanya s'ha tornat a organitzar una jornada de lluita el 25 d'abril. La raó d'aquesta segona convocatòria és, segons els seus portaveus, l'èxit obtingut fa un any, quan s'organitzaren més d'un

centenar d'accions a tots els Països Catalans. Aquest any, però, el caràcter de la jornada ha canviat. Si la del 2007 va servir per donar a conèixer l'inici de la campanya, enguany s'ha volgut fer un pas més enllà i es centrarà en dos aspectes: el rebuig de la simbologia ocupant i a la repressió patida l'últim any. En el primer punt, des de la campanya s'ha fet una crida a "demostrar la voluntat insubmissa participant i organitzant accions contra la simbologia espanyolista i francesa". Per altra part, la jornada de lluita, com la resta de mobilitzacions, també pretén incidir en el recordatori de l'escalada repressiva patida pel moviment independentista català l'últim any.

Un any de mobilitzacions

Encara que el gruix de les mobilitzacions s'hagen centrat als mesos d'abril, en realitat, al llarg de tot l'any es van celebrar multitud d'actes a tota la geografia dels Països Catalans. Per als portaveus de la campanya, aquesta descentralització és una demostració evident de l'encert que va suposar tirar-la endavant i de la seua fortalesa. De fet, com apunten, des de les mobilitzacions d'abril de l'any passat s'han fet activi-

Presentació de la manifestació de l'any passat a Lleida

tats molt diverses, la majoria d'elles pensades des de l'àmbit local i comarcal, el que ha estat molt útil per lligar les reivindicacions de tot el moviment independentista a les realitats més pròximes a la gent. Exemples d'aquestes activitats van ser, recorden, iniciatives com les del "Vine a córrer pels 300 anys" durant la Barraça Jove d'Esparreguera, la dedicació

a les festes de Gràcia, els concerts i activitats al Comtat, Godella (l'Horta Nord) o Terrassa, o les manifestacions de Castelló i Vila-real. En algunes poblacions, com Alacant, Elx, Mallorca o Vilanova i la Geltrú, la campanya es va centrar en difondre la realitat dels 300 anys d'ocupació entre els turistes que cada any ens visiten.

26 d'abril a Alacant

Una de les novetats d'aquest 25 d'abril és que, després de molts anys, la convocatòria que cada any organitza Acció Cultural i a la qual s'afegixen multitud d'entitats i organitzacions de tots els Països Catalans, es traslladarà fora de València. El cas del tancament del repetidor de la Carrasqueta, que va enfosquir el senyal de TV3 al sud dels Països Catalans, ha estat la raó adduïda per l'entitat que presideix Eliseu Climent, per destinar l'esforç de la convocatòria a la ciutat d'Alacant. El lema triat per ACPV per la convocatòria és el d'"Alacant sí". Per a les organitzacions de l'esquerra independentista, que també han convocat a la manifestació, aquesta és molt

important per reivindicar la catalanitat d'Alacant i remarcar, una vegada més, la importància de la

territorialitat dels Països Catalans justament des d'un dels seus punts més meridionals.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS ADREÇA CODI POSTAL i POBLACIÓ TELF. & ADREÇA ELECTRONICA TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (12 EUROS) SEMESTRAL (24 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, 34 baixos, 08012 Barcelona // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR POBLACIÓ

ENTITAT OFICINA CONTROL NUMERO DE COMpte

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

Les pressions d'UM aconseguen canviar el nou Decret d'Educació

GUILLEM COLOM PALMA

L'esborrany obligava les escoles públiques a guardar tres places per l'alumnat immigrant fins al mes de setembre, però els canvis introduïts fan que només sigui fins al mes de juny.

La consellera d'Educació i Cultura, Bàrbara Galmés (PSIB-PSOE), va presentar un esborrany que obligava les escoles públiques a reservar tres places per alumnes amb necessitats educatives especials, entre els quals es troba l'alumnat immigrant, fins al mes de setembre. Aquesta mesura volia "evitar la creació de guetos, prevenir desigualtats i integrar l'alumnat immigrant", en paraules de la consellera. D'aquesta forma, la nova Llei únicament allargava el termini de reserva de les tres places, de manera que aquesta mesura no afectaria altres alumnes, ja que "no ocasionarà cap problema" en els centres educatius, sinó que, per contra,

possibilitarà que l'alumnat immigrant pugui "incorporar-se en el sistema educatiu amb igualtat de condicions".

L'esborrany va rebre el suport del Bloc així com del sindicat de professors STEI-i i de la Confederació d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes de les Balears (COAPA); aquesta darrera afirmà que es feia el primer pas cap a un model d'escola inclusiva, que afavoria els criteris d'igualtat. A més, el Consell Escolar va donar suport a la Llei, amb 19 vots a favor i només 2 en contra, i el Consell Consultiu va publicar un informe favorable. Per contra, l'Escola Catòlica, la Federació d'Escoles Infantils de PIMEB, el PP i UM es posicionaren en contra. Les dues primeres criticaren la "presumpta voluntat política de gramatitzar la lliure elecció de centre als pares". L'Escola Catòlica va afegir que molts col·legis concertats educaven en un "ideari cristià" i afir-

maven que el respecte dels nous alumnes a aquestes idees "era prioritari". Així mateix, van amenaçar amb iniciar una recollida de signatures per intentar aturar aquesta llei.

UM obliga a avançar el termini d'admissió

Aquesta recollida de signatures no va ser necessària, ja que Unió Mallorquina va pressionar abans que la Llei arribés al Parlament. Les reunions periòdiques iniciades entre Miquel Nadal, actual president d'UM, i Francesc Antich van fer que la consellera tornés als antics terminis d'admissió fins al mes de juny, i afirmà que "tal vegada, fa falta explicar-ho un poc més per aclarir aquest decret a aquells que tenen una opinió en contra". Això va provocar la satisfacció al partit de Nadal, des d'on es va arribar a afirmar que "afavorirà" als mallorquins que es trobin en llistes d'espera.

Els dirigents d'Unió Mallorquina van pressionar per a que la Llei arribara al Parlament

Parlaments durant l'acte polític// FOTO: L'ACCENT

Burjassot clama el record a Guillem Agulló

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

El 12 d'abril, quinze anys després del seu assassinat, un miler de persones recorregueren els carrers de Burjassot en record de Guillem Agulló. La manifestació, organitzada per Maulets, era el punt d'inici d'un seguit d'activitats que al llarg de tot el dia ompliren el centre d'aquesta ciutat de l'Horta Nord.

A les sis de la vesprada, com estava previst, es va encetar la manifestació que recorregué els carrers de Burjassot en record del quinze aniversari de l'assassinat de Guillem Agulló. Moment abans de començar, un gran retrat d'aquest jove ja presidia la plaça de l'Ajuntament, lloc d'inici i final de la marxa. El miler de persones que participaren en la convocatòria, i que no va deixar d'augmentar amb nous participants fins al final, no deixà de cridar consignes en record del jove burjassotí i en contra el feixisme. Als peus del Pati de les Sitges, tot just acabada la manifestació, es va realitzar un emotiu acte d'homenatge a Guillem on es va fer lectura del manifest per part d'Amparo Salvador, presidenta del Fòrum per la Memòria del País Valencià. En la lectura de l'escript, que va ser precedida pels sons de

la Txalaparta, es va recordar la impunitat de què, hui en dia, encara gaudeixen els grups d'extrema dreta al País Valencià, amb la complicitat de polítics, jutges i periodistes. Des de l'organització de l'acte també es va voler recordar Carlos Javier Palomino, el jove que fa pocs mesos va ser brutalment assassinat a mans d'un militar i militant d'extrema dreta al metro de Madrid. Alguns companys del jove castellà, també van voler ser present als actes amb una pancarta que el recordava.

Concerts i record a altres llocs del país

En acabar l'acte d'homenatge es va iniciar el concert de record a Guillem, a una Casa de Cultura que es va quedar xicoteta davant l'afluència de gent. El primer en obrir torn va ser Feliu Ventura, al qual seguien Izzi Decibels, els pegolins la Gossa Sorda i Obrint Pas.

Però Burjassot no va ser l'únic lloc on es volgué retre homenatge a Agulló. A altres viles dels Països Catalans com Ibi, Capellades, Badalona i Vic. A Barcelona es concentrà un centenar de persones a la plaça Rius i Tauler del barri de Gràcia.

Acció anitmonàrquica solidària amb els encausats

Embarguen cinc dels encausats per la crema de fotos del rei

LAIA CREUS GIRONA

El jutge Marlaska de l'Audiència Nacional espanyola ha donat l'ordre d'iniciar l'embargament de sou o cotxe a cinc dels encausats per cremar fotografies del rei espanyol a Girona. Mentrestant, està previst que els afectats presentin un recurs en els pròxims dies.

Uns dies enrere, cinc de la vintena de persones acusades de cremar fotografies del rei van saber, a través del seu advocat, que s'havia iniciat el procediment d'embargament de béns preventiu per part de l'Audiència Nacional espanyola. Es tracta d'una mesura que "és habitual que es faci però a la pràctica no es disposa mai i no duu a l'aplicació de mesures cautelars", explica un portaveu de l'organització antirepressiva Alerta Solidària, que afegeix que l'aplicació de la mesura només s'acostuma a efectuar en casos excep-

cionals d'elevades responsabilitats civils com grans estafes. Segons Alerta, aquesta actuació respon a la petició de la fiança que es va fer per part de l'Audiència Nacional, tot i que, "paradoxalment, mentre que els càrrecs no arribaven als 4.000 euros, la petició de fiança era de 5.000".

Sigui com sigui, l'organització antirepressiva considera que la mesura vulnera la presumpció d'innocència de les persones encausades, doncs no han estat sentenciades ni molt menys jutjades encara, i vulnera també el principi rector del dret penal que diu que cap mesura cautelar podrà ser superior a la possible pena imposada.

El sou o el vehicle

D'entre els afectats, a tres els han embargat el cotxe. A efectes pràctics, això suposa que el Servei Català de Trànsit ha estat informat i no poden efectuar cap operació amb el vehi-

cle, com per exemple vendre-se'l. Als altres dos, l'Audiència Nacional ha demanat a les empreses on treballen que n'acreditin el sou. Amb aquestes dades, se'ls retindrà mensualment una part del salari. "Creiem que finalment la mesura serà extensible a la resta d'encausats", explica la Núria, una de les afectades i portaveu dels encausats.

Alerta Solidària considera que aquesta mesura és un nou atac al dret a la dissidència, després de la rentada de cara que va suposar l'anul·lació del judici contra l'Enric i en Jaume. "Més enllà dels principis jurídics, és un nou intent d'escanyar, aquest cop econòmicament, qualsevol forma de protesta contra les imposicions de l'Estat espanyol sobre el nostre poble", afegeixen.

MÉS INFO:

WWW.ALERTASOLIDARIA.ORG/
WWW.NOALREI.ELSU.DORG/

OPINIÓ

Participació ciutadana i manipulació

XAVIER NAVARRO VILAFRANCA*

Des de les CUP, hem basat sempre el nostre discurs en la necessitat d'impulsar la participació ciutadana en els processos de decisió dels nostres ajuntaments.

Aquesta participació ciutadana que va directament vinculada a la democràcia directa i popular, sense necessitat que els participants formin part del govern o de cap partit polític, és utilitzada pels governs -com en els referèndums- de manera totalment partidista per justificar quelcom o per corroborar allò que volen.

Amb aquesta realitat el que s'aconsegueix són dues coses: fer realitat el que els cal i deixar-nos sense arguments en contra, ja que la decisió surt d'una imaginària participació ciutadana (que sempre demanem).

Alguns polítics confonen la finalitat de la participació ciutadana, fer les coses tal i com ho vol la ciutadania, i no servir-se de la participació ciutadana per justificar les seves decisions de govern.

Per tal que la participació ciutadana sigui plenament democràtica i no una eina del poder, són necessàries societats civils fortes, organitzades i amb consciència de col·lectiu. Societats civils que no estiguin adormides, societats informades que no puguin ser manipulades.

L'escenari actual no és el desitjable. Tenim una societat civil encara adormida, amb por al poder dels polítics i del poder local i sobretot descreduda amb els seus polítics. Una societat civil poc propensa a solidaritzar-se amb el veí i poc motivada a participar dels problemes del seu poble, amb un caràcter individualista. Una societat en definitiva gens crítica i incapaç de qüestionar el poder.

La nostra primera feina és doncs ajudar a aquesta societat civil s'organitzi, prengui consciència de col·lectiu i sigui capaç de ser crítica. Mentre no sigui així, la participació ciutadana serà una eina molt perillosa que utilitzaran els polítics només pel seu benefici. Tot el contrari del que hauria de ser.

Democratitzem i dinamitzem aquesta societat civil. Fem la política transparent. Impliquem a aquesta societat qualsevol de les activitats i decisions dels nostres ajuntaments i finalment ja tindrem una societat participativa i no caldrà participació ciutadana.

*Regidor de la Candidatura d'Unitat Popular a l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès

Imatge de la marxa// FOTO: L'ACCENT

ANDRES GONZÁLEZ ALACANT

"Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca / has de pregar que el camí sigui llarg / ple d'aventures / ple de coneixences".

Així comença el poema "Ítaca" de Konstantinos Kavafis musicat per Lluís Llach, i amb tal esperit degueren de començar a caminar la vuitantena participants en la Marxa Intercomarcal pels Països Catalans, que durant el cap de setmana del 5 i 6 d'abril va recórrer diversos municipis valencians, unint les comarques de la Ribera Alta i la Safor.

El recorregut, de seixanta quilòmetres aproximadament, es va iniciar a Alzira i va tenir com a "Ítaca provisional" el poble de Xeresa, fent nit a Benifairó de la Valldigna. Al llarg d'aquests dos dies, els excursionistes travessaren la serra de Corbera, pujaren al Monduver i passaren per diversos indrets naturals, com la Murta, la Casella o el Puntal de Massalari, i vàries poblacions, com Simat o Tavernes de la Valldigna. A més a més, tingueren ocasió de visitar dos enigmàtics edificis de la zona, amb fortes resonàncies al passat medieval del nostre país, com són els monestirs de la Murta i de la Valldigna. Així, conegueren de primera mà com el patrimoni històric i natural de les nostres comarques encara està ben viu, tot i l'amenaça que suposa l'urbanisme desafortat que pareix no tindre fre, com pogueren comprovar, mirant de lluny els grans complexos de Cullera i Gandia.

Conèixer el territori per defensar-lo

Per conèixer millor totes aquestes problemàtiques la primera jornada es completà amb una taula rodona sobre la defensa del territori, que tingué lloc a Benifairó de la Valldigna amb la parti-

cipació de la Plataforma Salvem la Borsarta (Carcaixent), l'associació cultural "La Goleta" (Xeraco) i la Plataforma contra l'Alta Tensió (PKAT). Aquestes enti-

tats exposaren diferents conflictes de la comarca, destacaren la línia d'alta tensió que creuarà tota la Valldigna, un corredor de 440Kv ampliable pro-

jectat per Iberdrola que, segons el representant de la PKAT, és imprescindible per dur a terme tots els plans especulatiu previstos a la zona.

Els organitzadors i l'esperit de la marxa

Aquesta primera marxa intercomarcal ha sigut promoguda per diverses associacions (Nacionalistes de la Valldigna, Mautlets,...), encapçalades pel grup de muntanya Viarany (veure L'ACCENT 102), un col·lectiu que naix l'octubre de l'any 2006 i que en poc temps s'ha convertit en el referent de l'excursionisme militant al País Valencià, amb més de 25 eixi-

des a les seues esquenes.

Viarany naix amb un triple objectiu, que es veu reflectit en cada activitat programada: conèixer el nostre territori per convertir-lo en una part de les nostres vides, intercanviar experiències entre les lluites de diferents comarques i promoure una forma d'oci alternatiu que supere els models imperants de diversió consumista.

Segons Guillem Lanuza, un dels organitzadors, amb la marxa s'han assolit aquestes tres fites i recorda que es tracta d'un projecte que naix amb vocació de ser imitat, una iniciativa que esperen que s'estenga a tots els Països Catalans.

FOTONOTÍCIA

Lluita incessant en contra la interconnexió

18.000 persones d'arreu dels Països Catalans es van aplegar a Girona en la manifestació més multitudinària en contra el projecte de Molta Alta Tensió (MAT). La marxa ha comptat amb el suport de l'esquerra independentista que ha reunit un dels blocs més nombrosos.

Ciutats motoritzades, ciutats contaminades

A. GREGORI VALÈNCIA

Estudis recents recollits al *Llibre Verd* de la Comissió Europea constaten l'augment de la morbiditat i mortalitat com a conseqüència d'alguns contaminants urbans. Als Països Catalans l'impacte ambiental es produeix específicament pel transport, i concretament, pels automòbils i vehicles de transport, els quals s'estima que són responsables del 100% del monòxid de carboni, el 60% dels hidrocarburs i de l'òxid de nitrogen, del 90% de les emissions de plom i del 50% de les partícules sòlides. En el cas del CO₂ es classifiquen els avions i automòbils com els màxims contaminadors i el tren i bus com que els menys hi contribueixen. València i Barcelona, superen la majoria de les concentracions mitjanes anuals de contaminants que són perilloses per a la salut. Aquestes dades es deuen, entre altres coses, a l'existència d'un sistema de control d'emissions totalment passiu.

Entre la legislació sobre la contaminació atmosfèrica, existeix el projecte de Llei de qualitat de l'aire i protecció de l'atmosfera, aprovat el 19 de gener de 2007 pel Consell de Ministres que es basa en principis de prevenció, de correcció en la font i de "qui contamina, paga". El seu principal objectiu és reduir les emissions contaminants en els nuclis urbans, especialment les associades al transport, pel qual s'estableix límits cada vegada més rigorosos en el temps, però la realitat és que aquestes tendències estan encara lluny d'acomplir-se.

A nivell general, entre els compostos d'origen antropogènic podem trobar-ne els generats per la indústria, els procedents de l'activitat agrària i els urbans. Si ens centrem en els darrers podem dir que la majoria dels contaminants correspondrien als produïts pel tràfic (que generen el 70% de la contaminació atmosfèrica) i les calefaccions (el 30% restant), tot i que hi ha altres procedents de maquinària diversa, aparells i instal·lacions elèctriques. Aquesta quantitat dependria del tipus de combustible utilitzat, sent el gas natural el més net i el carbó el més contaminant, junt al fueloil i gasoil.

Per altra banda, cal remarcar que la importància econòmica d'aquest sector és considerable. A l'Estat espanyol les activitats lligades al transport tenen un pes de participació al PIB del 5% i suposen un 13% dels pressupostos familiars. Podem dir, per tant, que aquest sector té un pes molt important al sistema productiu global, fins el punt que sectors directament lligats com la construcció, la enginyeria civil o la producció de derivats del petroli o cautxú i plàstics representen el 25% del PIB. Respecte a l'ocupació del territori, s'estima que les infraes-

Bosc afectat per la pluja àcida

tructures viàries afecten al 4% de l'ús potencial de sòl de l'Estat espanyol, concentrant-se en les terres de major qualitat i major potencial d'usos. Per tant podem dir que el transport per carretera no paga el seu cost real. L'Estat, els governs regionals i els municipis han fet inversions públiques per a construir carreteres, autopistes, vies de circumval·lació i carrers al servei de l'automòbil. D'altra banda ni els fabricants de vehicles ni els usuaris paguen directament les "externalitats" com la contaminació, el soroll, els accidents de tràfic, les pluges àcides, el canvi climàtic o els residus generats pels cotxes al final de la seva vida útil.

Les tendències en les polítiques de gestió del territori

Les polítiques de l'últim terç del segle han obert nous camps d'aplicacions tecnològiques en l'àrea del transport encarades a l'augment del seu rendiment. Tanmateix, la nostra societat sembla que continuarà igual de motoritzada mentre que altres països, demostren una sensibilització major respecte als problemes ambientals i persegueixen una utilització més racional dels recursos disposats, adoptant mesures com la restricció de l'accés a la infraestructura viària (Copenhague), aplicant mesures fiscals o restriccions legals i internalitzant els costos dels vehicles (Singapur) o incentivant el transport col·lectiu (Holanda).

Els efectes nocius de la contaminació

Les conseqüències de la contaminació urbana són molt difícils de quantificar ja que la seua difusió pel medi aeri fa pràcticament impossible precisar l'origen del contaminant. Alguns d'aquests gasos contribueixen a nivell mundial a l'efecte hivernacle (CFC, CO₂, metà), altres amb efectes més regionals a les pluges àcides o creació d'ozó troposfèric (òxids de nitrogen o sofre), i altres a la contaminació de l'ambient local (CO, plom o partícules). Aquests últims són els que tenen un efecte més letal sobre la població a les ciutats, i segons un estudi de l'Institut Valencià d'Estudis en Salut Pública es demostra una relació directa entre la mortalitat dels habitants i aquests compostos i, atribueixen una major vulnerabilitat a les persones majors de 70 anys i als xiquets.

L'ozó seria el causant de la irritació d'ulls, infeccions al sistema respiratori i reducció de la capacitat física; l'òxid de sofre causaria irritació d'ulls, mal de tòrax i broncoconstricció; el monòxid de carboni provocaria danys a la corba cerebral. Mentrestant el plom redueix l'hemoglobina a la sang provocant anèmia i afectaria també al sistema cardiovascular i neurològic. I així una llargallista de components que s'alliberen diàriament a l'atmosfera sense que es faci una gestió i control eficient al respecte.

Història De la xemeneia al tub d'escapament

XIMO GUILLEM-LLOBAT GODELLA

A la ciutat, respirar pot resultar una activitat altament perillosa. Això és tan real avui com ho era fa 150 anys. La revolució industrial va transformar la vida urbana i va generar una sèrie de nous problemes socials com foren aquells derivats de la inhalació de fums.

Si prenem el Regne Unit com a exemple, podem veure com les protestes pels problemes derivats de la combustió incompleta del carbó es remunten fins a set segles enrere. Tanmateix, fou fonamentalment a partir del segle XIX quan els fums es convertiren en un problema general arreu de l'illa. A les ciutats britàniques la proliferació de xemeneies va fer irrespirable l'aire i contra aquesta situació s'organitzà un moviment d'abast estatal, l'Smoke Abatement Movement.

Aquell moviment va comptar amb la participació de reformistes ambientals i inventors que dedicaren importants esforços al desenvolupament d'una legislació i una tecnologia destinades a fer front a la contaminació de l'atmosfera urbana. A partir de la dècada de 1820 tingueren lloc manifestacions públiques i judicis contra els fums de les factories. Així va ocórrer a Londres, Glasgow, Bradford o Manchester.

La resposta no adquirí, però, les dimensions que podria haver tingut. A Manchester, per exemple, només dues associacions formades per membres de les elits cultes van plantejar serioses crítiques a la contaminació de l'aire. Mentre, els industrials promouien un discurs favorable als fums que semblava calar entre importants sectors dels treballadors. S'associava el nombre de xemeneies amb la creació de llocs de treball i el benestar social.

Avui ja no associem xemeneies amb riquesa però encara pensem que aquesta riquesa es pot mesurar pel nombre de cotxes venuts el passat any. En el sentit popular, emissions contaminants i benestar social continuen associades de manera similar. A més a més, com ja va ocórrer fa 150 anys, els lobbies d'industrials continuen aturant l'aprovació de qualsevol regulació dràstica de la contaminació de l'aire. Respirar continua sent una activitat perillosa...

La pluja àcida als ports

A. GREGORI VALÈNCIA

Un dels efectes globals de contaminants és el de la pluja àcida produïda en moltes ocasions com a conseqüència del funcionament de centrals tèrmiques que utilitzen lignit com les d'As Pontes, Andorra i Meirama. Aquestes centrals han estat i són objecte de crítica per part de col·lectius afectats pel delictu ecològic que suposen sobre el medi ambient. Aquestes són dos dels cinc majors focus puntuals d'emissions d'òxids de sofre de tota Europa, sent As Pontes probablement el primer. El plomall de gasos de combustió va provocar greus danys als boscos de les comarques castellonenques del Maestrat i els Ports cap a l'any 1992. Es va arribar, fins i tot a un judici contra els directius d'ENDESA i el seu president, en aquella època, va arribar a estar momentàniament "assegut en la banqueta". Com és norma habitual en temes que afecten al medi ambient i on, a més, trobem empreses d'aquesta magnitud econòmica, el procés es va arxivar sense condemnes.

V. TROBADA D'ESTUDIANTS DELS PAÏSOS CATALANS

Concerts
Xerrades
Oci
Tallers

2, 3 i 4 DE MAIG A ATZENETA DEL MAESTRAT

WWW.SEPC.CAT

Qui perd amb la crisi hipotecària?

L'anomenada crisi hipotecària afecta avui en dia les principals economies capitalistes occidentals, amb la dels Estats Units d'Amèrica al capdavant. Però quins interessos s'amaguen darrera les polítiques públiques per fer-hi front i els grans titulars de la premsa? L'ACCENT ha volgut donar veu a en Jordi Soler, membre dels moviments socials de Sants, perquè realitzi una explicació planera d'un tema tant complex.

JORDI SOLER BARCELONA

partir de l'augment de preus dels habitatges.

Tot comença en una situació de ràpid creixement del preu de l'habitatge,

bé de primera necessitat, en els països on no està regulat el seu preu, com l'Estat espanyol o els EUA.

Hi ha països amb tradició de lloguer i amb una gran bossa de pisos públics en aquestes condicions, com ara Dinamarca o Suècia. Això permet mantenir fins a cert punt sota control el preu dels habitatges, però, és clar, limita la capacitat de corruptes personals, polítiques o, en el millor dels casos, la font addicional de recursos per tal que els ajuntaments promoguin obres faraòniques que en molts casos acaben convertint-se en vots.

En els països amb propensió a la compra de l'habitatge enfront del lloguer, hi ha hagut un segon efecte disparador: la baixa dels tipus d'interès que ha permès als especuladors incrementar els preus de venda amb l'esquer que la quota que pagava el comprador (per la seva hipoteca) es mantenia igual. Això ha provocat que l'efecte de la disminució dels tipus enlloc d'ajudar a les famílies ha afavorit, quasi exclusivament, als especuladors a

"Quan els tipus d'interès comencen a incrementar provoquen impagament de les hipoteques més sensibles (les subprime)"

"L'afirmació d'Adam Smith que en el capitalisme hi ha una mà invisible que vetlla perquè tot vagi bé és falsa"

Hipoteques subprime

Aquest sobreendeutament motivat per tipus baixos ha creat les anomenades hipoteques *subprime*, és a dir, préstecs amb un risc d'impagament més elevat que l'habitual.

Un factor d'empeyorament addicional ha estat la creació de productes "derivats" per cobrir el risc d'impagament. El preu que es paga per un préstec es pot desagregar en un preu del diner, la liquiditat, un preu per risc d'interès i un preu per risc d'impagament o risc de crèdit. En el cas

de les subprime, aquest derivat sol ser l'anomenat *Collateralized debt obligation* (CDO), que és un bo que recull només el risc de crèdit d'una hipoteca. Per exemple, es pot vendre el risc d'una hipoteca de 200.000 dòlars pagant-ne només una prima de 200.

Quan els tipus d'interès es comencen a incrementar pel canvi de cycle, provoquen impagament de les hipoteques més sensibles (les subprime). Els derivats tenen el doble efecte d'amplificar les pèrdues i de retransmetre-les a altres economies. Cal tenir en compte que el mercat de CDO aplegava

La crisi hipotecària afecta el sector de la construcció // FOTO: L'ACCENT

al juny de 2007 més 45 milions de dòlars. És quatre vegades el PIB nord-americà.

Aquestes immenses pèrdues provoquen dificultats als tenidors dels CDO, tot perjudicant en cascada a accionistes, empreses participades i de retruc els mercats de liquiditat interbancària. Els bancs "no contaminats" tanquen l'aixeta de préstecs interbancaris a altres bancs per què no saben quin risc ocult poden tenir aquestes. La restricció de la liquiditat provoca una "aturada" econòmica per falta de préstecs bancaris a empreses o per no concedir-se noves hipoteques a particulars, encara que no siguin exposades. No hi ha més

compres ni inversions fins que el tema s'aclareixi. L'aturada econòmica significa al mateix temps més atur, descens del consum i augment dels tipus d'interès.

Inflació

Davant d'això els mercats esperen que "papà Estat", en aquest cas la Reserva Federal i altres bancs centrals comencin a injectar liquiditat. Aquestes injeccions es fan contra actius financers (cèdules, bons, etc.) dels bancs que necessiten liquiditat. Com totes les divises fortes estan afectades, la depreciació es fa enfront de matèries primeres (petroli, or, etc.) que esdevenen valors

refugi. De fet, una part important de la pujada del preu del petroli en els darrers temps ve d'aquí.

Aquest procés inflacionari es trasllada ràpidament a un augment dels preus dels productes (inflació), amb més força en els bens més inelàstics que són els de primera necessitat.

Tot plegat és una demostració palpable que la frase d'Adam Smith que en el capitalisme hi ha una mà invisible que vetlla perquè tot vagi bé és falsa. Els capitalistes actuals només volen liberalisme per acumular beneficis i concentrar favors fiscals i en canvi volen l'actuació de l'Estat per quan els hi venen mal dades.

Qui guanya amb la crisi hipotecària?

- >>Guanyen els especuladors que han tingut grans beneficis immobiliaris.
- >>Guanyen els bancs que han concedit hipoteques subprime en grans quantitats.
- >>Guanyen les entitats financeres que han comprat derivats que els han permès multiplicar els seus beneficis fins a límits fabulosos.
- >>Guanyen els polítics que s'han aprofitat del boom immobiliari per disposar de més recursos per impostos, o simplement per rebre més comissions o corruptes.

Qui perd amb la crisi hipotecària?

- >>Perd qui ha de comprar un immoble el preu del qual s'ha disparat.
- >>Perden les famílies que s'han hagut d'embolicar en hipoteques impagables per no tenir més alternatives.
- >>Perd qui busca un pis de lloguer doncs el preu de l'immoble, al desapar-se, genera una expectativa de benefici més gran al propietari.
- >>Perd l'Estat en envilir-se la seva divisa i desvaloritzar-se.
- >>I perd la població en general pel procés inflacionari de bens de primera necessitat i per l'augment de l'atur.

L'antiga guerrilla maoista principal força vencedora als comicis del Nepal

Mentre tota l'atenció mediàtica se centra en el Tibet, uns quilòmetres al sud, al Nepal, davant la indiferència dels mitjans, s'ha celebrat un procés electoral que conduirà a la fi de dos segles de monarquia absoluta i societat de castes

MARC LAMARCA BARCELONA

El passat 10 d'abril se celebrà al Nepal les primeres eleccions legislatives després de la caiguda del règim de monarquia absoluta imperant i la finalització del conflicte entre l'Estat i la guerrilla maoista. Els resultats, a hores d'ara molt parcials, atorguen la victòria al partit format pels

“El 1996 una fracció de Partit Comunista va alçar-se contra la monarquia hinduista cansada de les desigualtats socials”

L'èxit del procés de pau

Aquestes eleccions culminen el procés de pau que ara fa tot just dos anys va iniciar-se en aquest muntanyós país asiàtic. L'estiu de 2006, després d'una dècada de lluita, la guerrilla maoista

va acceptar depositar les armes a canvi de poder participar de ple dret en el sistema polític i de la creació d'una unitat d'acció republicana per part de les forces de l'oposició. Abans, l'abril d'aquell mateix any, les multitudinàries protestes populars als carrers de Katmandú, van forçar al rei a reobrir el parlament i acceptar que fos aquesta institució qui decidís sobre la forma d'Estat. Des de febrer de 2005 el país vivia en estat d'excepció permanent sota la autoritat absoluta del monarca i la seva cort.

Una monarquia decadent

La monarquia estava encapçalada pel rei Gyanendra, un dels pocs supervivents d'un tèrbol episodi que va sacsejar a la cort

reial el juny de 2002, quan el príncep hereu Dipendra va assassinar a sang freda a la pràctica totalitat de la família reial, inclosos el rei i la reina. Dipendra va esdevenir rei durant uns dies tal i com marcava la tradició, tot i que finalment va ser substituït pel seu oncle Gyanendra. Aquest succés no va fer més que desprestigiar encara més la imatge de la monarquia entre

Miting polític del partit comunista (maoista) del Nepal // FOTO: Vikipèdia.

la població i no van ser pocs els que van veure-hi al darrere un complot de Gyanendra i certs sectors de l'exèrcit, que haurien utilitzat al manipulable i desequilibrat Dipendra per fer-se amb el poder.

Una dècada de lluita guerrillera
Coincidint amb les intrigues cortesanes, la guerrilla maoista va iniciar una fortíssima escalada armada que culminaria amb el bloqueig i setge de Katmandú de 2004. Els maoistes van aconseguir controlar gran part del país i crear un estat socialista paral·lel. L'aixecament armat maoista va iniciar-se el 1996, quan una fracció del Partit Comunista va alçar-se contra la monarquia hinduista cansada de les desigualtats socials i l'extrema corrupció que assolaven el país

“Els britànics van cedir tota la sobirania als mateixos que administraven el país durant el període colonial”

des de la seva independència tutelada de 1948. De fet, els britànics van aplicar al Nepal el model neoinperial i clientelar que també van imposar a grans parts del seu antic imperi durant el procés descolonitzador; és a dir, van cedir tota la sobirania del país als mateixos que ja l'administraven durant el període colonial, en aquest cas a la casa reial. Des de 1948 es van succeir llargs períodes de sistema panchayat -monarquia absoluta- amb breus períodes parlamentaris ofegats sempre per vetos reials. Mentrestant les desigualtats socials i el desprestigi de la institució monàrquica no feien més que créixer. L'any 2005 el Nepal comptava amb el tercer pitjor Índex de Desenvolupament Humà d'Àsia i sols tenia el 45% de la població alfabetitzada.

Vall controlada per la guerrilla maoista // FOTO: Vikipèdia.

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n. Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca, Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Eixample Pte. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç Antic escorxadors s.n. Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellors 3 // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llionch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olanó 39, Barcelona // Casal Popular la Traca C. Travessa, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurri Taradell // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // L'Estapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // SEPC UV Baró St. Petri, 9 // La Falcata Panera 2, Lleida // GER Pi 25, Ribes // Ges Insurrecció Colomer, 11, Tr. B. Torrelló // Casal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisano Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Ploxa C. Almeda s/n. Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petri 9, València // Taberna l'Esparracat C. Feliu Munné 18, Esparraguerà

OPINIÓ

Trencar el silenci a Galícia

CARLOS BARROS GALÍCIA*

Comunicar des de posicions crítiques a Galícia suposa un repte complex i ambiciós. Fer arribar als receptors perspectives alternatives de la realitat i superar el domini esclafant dels mitjans de masses és un desafiament constant que s'ha d'encarar amb perseverança i intel·ligència. Sectors cada vegada més amplis del nostre poble manifesten reiteradament el seu descontentament davant les imposicions dictades pels poders de l'Estat i demanen eines comunicatives que contribueixin a fer del nostre un país més lliure, just i sobirà.

El dret a emetre i rebre informació des de tot tipus d'enfocaments i subjectivitats hauria de ser una característica de qualsevol societat democràtica. Tot i això, la realitat no es cansa de demostrar-nos que hi ha veus que no tenen ressò als mitjans dominants, quan no és per distorsionar-les, i també que resulta pràcticament impossible aconseguir informacions que els poders han d'ocultar per mantenir les seves posicions hegemòniques. És aquest panorama el que tenim davant nostre, i iniciatives com *Novas da Galiza* i L'ACCENT van néixer per respondre-hi.

Dels prop de vint diaris publicats en paper al nostre país, només dos estan escrits en gallec, i els dos estan en mans del capital de la dreta espanyolista. I el periòdic de referència del nacionalisme majoritari, *A Nosa Terra*, va ser absorbit l'any passat per les urpes d'una multinacional de la construcció que vol tenir bones relacions amb el poder autònom.

A diferència dels Països Catalans, on teniu diverses publicacions informatives al marge del sistema, a Galícia ens trobem amb un panorama mediàtic desalentador, especialment pel que fa a la comunicació veritablement independent i amb voluntat d'esdevenir una arma de contrapoder. No es tracta d'entallar les bondats que pugui tenir un mitjà com *Novas da Galiza*, sinó de conèixer mínimament el context on ha nascut, la difícil tasca a què s'enfronta i calibrar les potencialitats que pot generar. O aconseguim comunicar amb eficàcia o serem assimilats per la propaganda massiva i narcotitzant d'Espanya i el gran capital.

*Director de *Novas da Galiza*

escriu als i les preses polítiques catalanes

Marina Bernadó 363 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes) 1. 9, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
Dolores López Rosinas. CP Bènia, Apartat 206. 05194 Bènia, Avila
Diego Sánchez Burtia. Camarera de Marorrell a Capellades, km 23 00636 Sant Esteve Sesrovires

Joaquín Garcés Vilacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alcora, km-10, 12006 Castelló de la Plana
Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wlad Rias, Carrer Doctor Trueta 76-86. 08006 Barcelona
Rafael Tomás i Gaspar. Camarera de Marorrell a Capellades, km 23 00636 Sant Esteve Sesrovires
Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra. de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

Bòsnia, 15 anys després de la guerra

JOAN BALLESTER BÒSNIA-HERZEGOVINA

Després d'uns 2.500 quilometres amb furgoneta, entram a Bòsnia per la frontera croata, a la part de majoria sèrbia, la Repùblika Srpska de Bòsnia (Bòsnia està dividida en dues parts, la de majoria musulmana i la de majoria sèrbia). Només entrar ja es veuen clarament els efectes de la passada guerra, no hi ha cap racó que se n'escapi i no pareix que hagin passat 15 anys. Anam per la "carretera principal" d'entrada a Bòsnia des de Croàcia, una carretera on difícilment passen dos cotxes junts; als costats, cementiris cada pocs quilòmetres amb tombes datades totes dels mateixos anys, cases sense sostre o plenes de forats d'obús i de bala i la mirada perduda de la gent. Quant ens veuen passar amb les furgonetes ens miren encuriolats, per tornar poc després a una mirada perduda que descobrirem que és molt característica d'allà; o millor dit, de la gent que ha viscut el que ha passat allà.

Només hem fet un parell de quilòmetres i ja descobrim un dels esports favorits de la policia bosniana; aturar qualsevol cotxe amb matrícula estrangera per intentar multar-los o aconseguir alguna contraprestació per deixar-los en pau. Ens demanen el passaport, el mira, ens mira, ens somriu i sorpresa, ens diu que podem continuar. Per què? El nostre passaport posa 'Espanya', estem a la part sèrbia de Bòsnia, i el Govern espanyol no ha reconegut la independència de Kosovo. El ressentiment per aquest tema és present a tota la zona sèrbia; els serbis veuen Kosovo com el bressol de la seva cultura, els temples ortodoxos més antics (religió que practiquen majoritàriament els serbis) es troben allà, temples que daten del segle XIV i XV. Expliquen que si el que volen els EUA i els seus aliats és "defensar el dret d'un poble a escollir" no entenen perquè ells no poden també exercir el seu dret i així annexionar-se a Sèrbia. Darrere tot això hi ha els poderosos interessos dels EUA; la independència de Kosovo els permet fer passar el gasoducte amb el gas provinent del Caucas per Bulgària, Kosovo i Albània, arribant així a l'Adriàtic evitant Sèrbia, i restant així influència al gran aliat serbi i rival dels americans, Rússia.

Situació actual

El gran mal de la Bòsnia actual és l'abandonament i la falta de recursos, caldria fer un gran esforç internacional per millorar la seva situació; allà, tots tenen la sensació que a ningú l'importa el que passa a Bòsnia. Una vegada acabada la guerra, l'ONU envià un contingent per salvar la cara i ajudar a la reconstrucció. Quan preguntaves a la gent d'allà el que havien fet les tropes de l'ONU per ells, una de les respostes típiques era: jugar al mus. Se suposa que

Als carrers de Mostar es barregen les restes de la guerra amb l'arribada del capitalisme //FOTO: Joan Ballester

El cementiri de Srebrenica, més de deu anys després // FOTO: Joan Ballester

Iugoslàvia i la guerra de Bòsnia

Bòsnia era una de les sis unitats federals que componien Iugoslàvia. En una de les poques coses en què actualment musulmans, serbis i croats estan d'acord, és que en el període comunista de Tito es vivia millor: "convivíem tots sense problemes, als mateixos pobles, èrem veïns i amics. A més hi havia feina a les fàbriques del poble i al camp, i teníem serveis bàsics. Amb la caiguda del comunisme tot va començar a funcionar malament, fins que va arribar la guerra i el desastre total". Amb la desintegració de Iugoslàvia, l'any 1991 diferents pobles van declarar la seva independència. La guerra a

Bòsnia arribà per les crisis polítiques i socials que aquesta desintegració provocà, un referèndum en què majoritàriament es va votar a favor de la independència en va ser el desencadenant. Els serbis no volien la independència, sinó l'annexió de la seva part a Sèrbia, els musulmans es negaven que part del territori passés a mans sèrbies i els croats aprofitaren les circumstàncies per intentar annexionar-se també una part del país. La guerra durà més de tres anys, del 1992 al 1995, deixant un balanç de més de 250.000 víctimes i dos milions de desplaçats.

alguna cosa més degueren fer, però la resposta és molt significativa, la tasca principal dels soldats era estar allà, i que els seus països poguessin dir que hi eren. L'ajuda va ser totalment insuficient, i la realitat actual ho demostra: la població aturada és de més del 40%, viu en gran part separada segons la religió i hi continua havent 670.000 mines sense detonar (Bòsnia és molt muntanyós i això en dificulta la desactivació). El tema mines és un llast enorme pel país, cada any continua havent-hi uns 200 morts pels seus efectes i és perillosíssim sortir de qualsevol camí (constantment hi ha cartells que ho recorden). A més aquestes mines fan que no es pugui desenvolupar l'agricultura, una de les poques activitats que podrien donar certa sortida al país. Així la majoria de la població viu enfonsada en la misèria i amb molts pocs recursos per sobreviure. Era una de les coses que més impactava, t'explicaven tot el que havien passat a la guerra, amb una mirada perduda plena de sofriment: assassinats de molts dels seus familiars, violacions, exili, i ara, ara viuen en la misèria i sense cap tipus d'esperança. Quant demanaves pel futur del país, tots et deien el mateix: "ens encantaria que fos diferent, però aquí no hi ha cap tipus de futur".

Les matances de la guerra

Un dels moments més durs fou la visita al cementiri de Srebrenica. En aquesta petita localitat, el 1995 i en només tres dies van ser assassinats a mans dels serbis més de 8.000 homes d'entre 12 i 75 anys. Tot això davant la mirada de les tropes de l'ONU que feia poques setmanes havien declarat la localitat zona protegida. Actualment encara s'hi respira molta tensió i hi ha toc de queda a la nit per evitar conflictes entre musulmans i serbis. Algunes viudes de musulmans assassinats ens explicaren que avui en dia encara veuen passejar amb l'uniforme de la policia els mateixos que fa 15 anys els van separar dels seus marits. Les matances però no es limitaren al costat serbi. L'exèrcit musulmà de la República de Bòsnia i Hercegovina, encapçalat per Naser Oric, va destruir desenes de pobles serbis. Entraven a la nit, quan tothom dormia, i tallaven el cap a tota la població que podien atrapar. Parlant amb gent que ha tornat a aquests pobles, molts d'ells encara semideserts i destruïts, una de les queixes més repetides és sobre el tractament que ha venut l'opinió pública internacional als serbis de Bòsnia: "només parlen de Srebrenica i del que ens van fer a nosaltres ningú en parla, a ningú li importa". Cal dir que Naser Oric va ser jutjat pel Tribunal Penal Internacional (TPI), però després de només quatre anys de reclusió va ser posat en llibertat.

ESPECIAL 23 D'ABRIL

Això va de lectures

Jordi Garrigós BARCELONA

S'acosten la jornada que tot amant de la literatura té marcada amb roig a la seva agenda. La Diada de Sant Jordi és el dia de les roses i els llibres al Principat, del passeig per la rambla del poble, barri o ciutat buscant el títol que fa dies que saps que compraràs. Per aquest motiu, des L'ACCENT volem fer les nostres pròpies recomanacions, fugint sortosament de llibres mediàtics i de moda, fent una petita selecció de quatre llibres per no oblidar durant aquesta Diada.

Per fer més fàcil aquest passeig literari hem procurat tocar diversos gèneres i èpoques que ens interessin. En Francesc Francès, de Xàtiva, col·laborador habitual d'aquesta secció ens presenta un assaig que posa al descobert els ets i uts de l'antic president de la Generalitat valenciana Eduardo Zaplana. Corrupció i tràfic d'influències en una obra que ha estat fortament censurada a diversos establiments de l'Estat. D'altra banda, en Pau Tobar, redactor del periòdic, ens presenta a Matilde Salvador en un llibre que, escrit per Rosa Solbes, ens apropa l'artista valenciana morta la tardor passada.

Però no tot són novetats. També hem volgut recoma-

nar un parell de clàssics que no poden faltar a cap estanteria. És el cas de *La Metamorfosi*, del txec Franz Kafka i que ens ressenya l'Aurora Mora. Un llibre imprescindible de la literatura realista on escarbats i persones conviuen sota una aura de precarietat i crítica social. Finalment un altre dels redactors de la secció, l'Hèctor Serra, ens parla del mestre dels mestres, en Ryszard Kapuscinski. El polonès es el referent del periodisme Europeu del segle XXI, un home que va caracteritzar la seva carrera en la dignificació del ofici de periodista. *Viatges amb Heròdot* va ser la seva darrera obra publicada abans de morir a principis de l'any passat.

Zaplana, el brazo incorrupto del PP

Francesc Francès VALÈNCIA

Me tengo que hacer rico. Aquesta declaració, extreta de les converses telefòniques entre Eduardo Zaplana i Salvador Polop -Cap provincial del PP a València- gravades per la policia durant la investigació del cas Naseiro, resumeix quin ha estat l'objectiu del polític nascut a Cartagena des que va entrar en política.

La trajectòria d'Eduardo Zaplana, "el cartagenero", ha estat profundament marcada per dos objectius fonamentals: l'acumulació de poder i l'acumulació de capitals. Al més pur estil dels capos mafiosos, Zaplana ha teixit una xarxa d'interessos, favoritismes i trampes administratives per lucrar-se ell i la seua colla de fidels escuders amb els diners públics que han passat per les seues mans.

Ara Alfredo Grimaldos Feito ens deta-

lla tota aquesta trama en *Zaplana, el brazo incorrupto del PP*. Grimaldos ens relata cronològicament la trajectòria política d'un dels personatges més controvertits del panorama polític actual. Des de la seva elecció com a alcalde de Benidorm, gràcies al vot de la trànsfuga socialista Maruja Sánchez -adequadament recompensada per aquest fet-, fins a la seva actuació com a portaveu del govern de José Maria Aznar en els atemptats de l'11M a Madrid (la teoria de la conspiració). Al llibre es detallen totes les trampes que ha comès el murcià per a aconseguir els seus objectius.

El text segueix una línia temporal que s'inicia amb el casament amb la filla de Barceló -família d'hotellers molt influent a Benidorm i a les comarques del sud-, i com a aquest fet el llança vertiginosament en la seua carrera política. L'entrada a l'Ajuntament de Benidorm (amb el cas Naseiro de rerafons), l'accés a la Generalitat Valenciana amb la firma amb UV del que Lizondo anomenà "pacte del pollastre", les factures falses de Terra Mítica i el controvertit con-

tracte amb el seu amic Julio Iglesias per promoure la Comunitat Valenciana, el control de RTVV, les relacions d'amistat amb personatges com José Bono, Perez Rubalcaba i Francisco Hernando "el Pocero", les males relacions amb Francisco Camps; i tota una sèrie de fets que han esquitxat la carrera d'aquest "il·lustre" personatge.

Un magistral treball d'investigació que, per la seva precisió i claredat, ha estat perseguit i censurat -el Corte Inglés el va reti-

rar de les seues prestatgeries el mateix dia que es posava a la venda-

Fitxa tècnica

Títol: *Zaplana, el brazo incorrupto del PP*.

Autor: Alfredo Grimaldos.

Editorial: Editorial Foca.

Any de publicació: 2007

Escoltant na Matilde Salvador

Pau Tobar VALÈNCIA

Matilde Salvador i Segarra ens deixava l'octubre de l'any passat amb 89 anys, pocs mesos abans -el 8 de març- veia la llum el llibre que tenim a les mans: *Converses amb una compositora apassionada*. L'obra és un diàleg entre la periodista Rosa Solbes i Matilde Salvador. Un enraonament assossegat que ens fa recórrer els aspectes més interessants de la vida i l'obra de l'artista castellanenca.

Amb la proximitat especial que transmeten aquesta mena de treballs, el llibre ens acostava als motius, les influències, les amistats, les dificultats, els èxits, els gustos i les emocions de l'entrevistada. Pàgina a pàgina

Matilde Salvador ens regala els seus records en un trajecte suau des d'una infantesa marcada per un ambient familiar molt musical a Castelló, fins a una vellesa molt digna als carrers de València. 89 anys a través dels quals tingué la fortuna de poder fer del seu amor per la música i l'art una professió, i obtenir múltiples reconeixements.

De la mà de la compositora seguim amb atenció el procés de gestació i consolidació de la seua obra. Una obra -influenciada inicialment per Manuel de Falla- que abraça gèneres diversos com el piano, la coral, la música de cambra, l'orquestra o l'òpera. Matilde Salvador reconeix que obrir-se camí en el context del franquisme no fou gens fàcil i sovint hagué de suportar la censura o la marginació per tres motius: ser dona, jove, i compondre en català. Resulta emocionant comprovar com la castellanen-

ca mai es va resignar davant aquests entrebancs i aconseguí supe-

rar-los sense renunciar a la seua condició. En paraules seues "La condició de ser dona i la d'haver nascut a Castelló han marcat la meua vida i la meua obra. No es comprèn la meua producció musical i pictòrica sense aquests lligams".

Si hem de retreure alguna cosa al llibre és potser que no aprofundeix directament en la vessant més conscient i compromesa de l'artista. En efecte, aquesta faceta clau de Matilde Salvador, es deixa entreveure al llarg d'aquest diàleg però en cap moment s'albirava la intenció d'obtenir respostes concretes sobre la seua concepció de país i la seua visió actual. Tanmateix, en conjunt és una obra recomanable, més que res perquè Matilde Salvador és un referent cultural incontestable.

Fitxa tècnica

Títol: *Matilde Salvador, converses amb una compositora apassionada*.

Autor: Rosa Solbes.

Editorial: Tandem edicions (València)

Any de publicació: 2007

Nombre de pàgines: 135

ESPECIAL 23 D'ABRIL

El pes de la història

Hèctor Serra ALDAIA

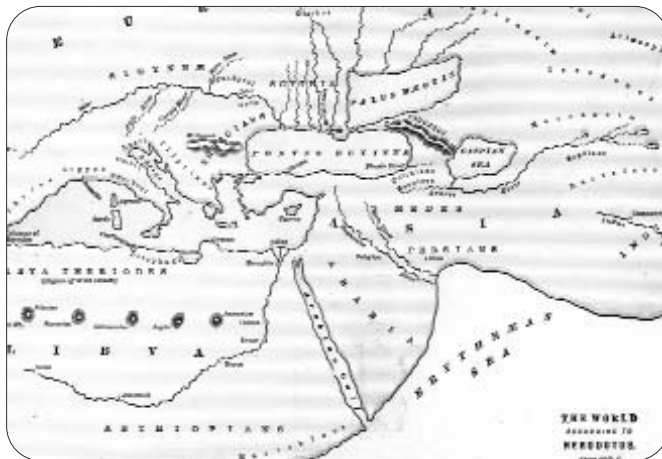
Intrepid, valent, arriscat. Kapuscinski no només expressa el que veu en els seus viatges, no només redacta les situacions que tenen lloc a cada país que visita. Kapuscinski també analitza, compara, es deté, estudia i aprèn. I amb això, estima.

Viatges amb Heròdot és el seu darrer llibre publicat en vida. Aquest treball presenta l'etapa més novella d'un jove periodista que viatja a la recent descolonitzada Índia o a la comunista Xina de Mao. En aquests viatges, el company de feina no és un altre que el mateix Heròdot.

La *Història* d'Heròdot és el símbol més valuós d'aquells anys de jove reporter. Heròdot, considerat el primer historiador i geògraf del nostre món, esdevé un personatge clau en la formació i l'evolució de la ment kapuscinskiana. *Viatges amb Heròdot* és, així, un llibre dins d'un altre. L'èxit d'aquesta obra se situa en la barreja de les històries viscudes pel propi periodista polonès junt amb la cita de molts dels fragments d'aquella *Història* del món clàssic que va reproduir en forma de protoreportatges el mateix Heròdot. Aquesta fórmula li dona dinamisme a la lectura i evoca dos parèntesis de temps (el clàssic i l'actual) ben distintos i semblants alhora.

Conflictes entre cultures, batalles cruentes per engrandir imperis, guerres abocades a la mort i la misèria de milers de persones que han escrit amb sang la nostra història. Heròdot i Kapuscinski (mestre i deixeble) no es mouen en èpoques tan diferents. Al cap i a la fi, el grec i el polonès només exerceixen el paper de cronistes, de mitjancers, de reproduïdors d'unes històries que tenen com a protagonistes les ànsies de poder d'uns homes que mai no tenen prou amb res. Aquest llibre és també la veu de dos homes que denuncien els abusos del poder i la tirania dels polítics que han perpetuat, indefiniblement, la violència i l'horror època rere època.

Avui, la tecnologia ha brindat al món periodístic importants avanços en aquesta feina. Kapuscinski coneix aquesta veritat, però alhora palesa al seu llibre l'admiració que sent per un Heròdot que no disposava encara de tants avantatges. Segles més tard, Kapuscinski ha posat en pràctica allò que Heròdot ja va fer en el seu temps. Tots dos reporters mai no van quedar satisfets amb les versions oficials. Per això, la seua tasca els va portar a relacionar-se amb la gent més humil de totes bandes, a interessar-se per la lectura dels clàssics d'un país, o a

conversar amb els paisans dels mites i les llegendes dels racons més inaudits del nostre planeta. Labors, aquestes, que s'erigeixen com a advertències per a la consecució d'un bon periodisme en els estudiants que avui somnien relatar les misèries del nostre món.

L'esperit d'Heròdot i de Kapuscinski no hauria de ser diferent del dels corresponents dels mitjans de comunicació que avui s'encarreguen de fer-nos arribar els successos d'aquesta o eixa altra zona del món. En aquest viatge a la recerca de la notícia, ha de prevaldre l'actitud de respecte cap a la diferència dels pobles. I, tal i com li va passar a Kapuscinski, el viatge no està exempt d'accidents, de pors i de perills. Obstacles d'un ofici que ha de mostrar-nos el món amb la mateixa crue-

sa en què es dona.

Heròdot es converteix en una icona per a Kapuscinski. La meritòria obra literària del polonès conté les empremtes que confirmen l'historiador grec com un dels seus referents. Potser, Heròdot ha posat el seu granet de sorra per a què Kapuscinski passe a la història com un dels grans del relat. Per a molts altres, Kapuscinski és ara el referent. Qui bega d'ell, beurà també d'Heròdot.

Fitxa tècnica

Títol: *Viatges amb Heròdot*
Autor: Ryszard Kapuscinski
Editorial: Empúries **Any de publicació:** 2006

La metamorfosi

Aurora Mora TORRENT

Publicada el 1915 sota el títol original *Die Verwandlung*, *La metamorfosi* o *La transformació*, de Franz Kafka (1883-1924), és un relat el punt de partida del qual es pot resumir en què el seu protagonista, Gregor Samsa, es desperta un dia convertit en un insecte.

L'autor parteix d'aquest absurd per construir un relat d'una gran profunditat. Una història que és, al mateix temps, cruel i commovedora, absurda i racional, trista i amb pinzellades còmiques; en la qual les relacions socials són el tema central.

Tot i que es pot llegir en dues hores, *La metamorfosi* és una reflexió monumental sobre la condició humana i el lloc de l'individu a la societat, temàtica que pot ampliar-se amb moltes altres qüestions, doncs es tracta d'una història oberta a múltiples interpretacions. De fet, al seu llibre *The commentator's despair*, Stanley Corngold arriba a donar més de 150 interpretacions distintes, en les quals, la que més destaca és aquella referida al tractament d'una societat autoritària i burocràtica cap a l'individu diferent, on aquest

queda aïllat i incomprès davant una maquinària institucional esbomadora i monòtona que ell no compren ni aquesta el compren a ell. Per altra banda, altres autors han volgut veure en ella una al·legoria de les diverses actituds que pren l'ésser humà davant la malaltia greu i irreversible i de com, a pesar de tot, la vida continua.

Siga quina siga la interpretació que trie cada lector, allò important seguirà sent que cadascú gaudisca amb aquesta història, complexa com la vida mateixa i dramàticament humana, per molt que Gregor Samsa es transforme en una criatura insectoide. *La metamorfosi* és un clàssic, la qual cosa equival a dir que és una obra rabiosament actual.

La primera vegada que vaig llegir aquest relat kafkià només tenia quinze

anys i l'impacte que em va causar va ser tal, que uns quants anys després continue pensant que és el millor relat que he llegit mai.

Casualitats de la vida, l'altre dia vaig trobar el comentari que havia redactat per a l'assignatura de literatura a propòsit d'a-

quella lectura amb ulls adolescents. L'apartat d'opinió personal resava així: "Tota la gent (de classe) que m'ha dit què li semblava el llibre, m'ha contestat el mateix: és un rotlló, es passa vint pàgines per a dir una cosa, és una

tonteria... inclús una companya, ni se l'acabà de llegir. Després de tot açò jo vaig pensar: "Vaig a llegir-lo i done la meua opinió, que no em fie de la gent, que els llibres que a mi m'encanten no agraden pràcticament a ningú, i els que agraden a tothom, a mi no em convencen...". Doncs bé, després de llegir-lo del tiró, he de dir que és un dels millors llibres que he llegit i que no m'ha agradat, m'ha encantat. Crec que l'estil de Kafka és molt personal i crec que va escriure açò perquè ell mateix se sentia un bitxo estrany. *La metamorfosi*, a pesar de ser un relat molt breu és increïblement profund, cosa que la gent d'avui dia no aprecia; gent incapaç de llegir llibres com *Fanny y Zoöey* (de l'escriptor nord-americà J.D. Salinger) sí pot veure una "pel·li" d'Stallone o Van Damme a la "caixa tonta", que són pel·lícules amb molta acció, però totalment superficials i destructives, i per tant, estúpides."

Aquestes paraules, escrites l'any 1996, mantenen tota la seua vigència. Tant és així que *La metamorfosi* segueix sent el meu llibre favorit i seguirà sent-ho durant molt més temps, n'estic segura.

Fitxa tècnica

Títol: *La metamorfosi*
Autor: Franz Kafka
Editorial: Edicions Proa, col·lecció Butxaca (68) **Any de publicació:** 2007

La ressenya de la quinzena: Saó

Una bona collita entre terres hostils

Felip Pineda BENISSA

La Gossa Sorda és un grup que no necessita presentació. Després d'haver fet moure tot un país al seu ritme i haver consolidat el seu lloc com un dels grups més importants de l'actual panorama musical en català, ara tornen amb disc nou, *Saó*. Si cerquem "saó" al diccionari trobem que és "l'estat de la terra resultat d'una ploguda que la fa particularment apta per sembrar-hi i treballar-la". I, efectivament, el nou treball dels pegolins està replet de llavors en forma de cançons que prometen una molt bona collita musical.

Lluny queda aquell *Vigila* (Autoeditat, 2003) amb sons més propers al punk i unes cançons molt més agressives que ens ha deixat autèntics himnes com "Estàs fotut", "Cada dia", "Vigila" o la imprescindible "Senyor Piro tècnic". Aquells primers Gossa Sorda que, amb la seua proposta d'skacore acompanyat de dolçaines, intentaven fer-se un lloc a l'ombra d'uns Obrint Pas l'omnipresència dels quals era ja incipient. I que ho van aconseguir. En poc de temps ja comptaven amb un amplí públic d'arreu dels Països Catalans que els seguien allà on tocaven emplantant els seus concerts, desitjosos de nou material que arribaria tres anys després. A *Garrotades* (Autoeditat, 2006), ja vam poder observar certa deriva cap a altres gèneres com el folk balcànic on les dolçaines cobraven molta més importància ("Mos-kou", "Ball de rojos", "Putrefacte") sense deixar de banda la seua part més potent ("Vindran" o la mateixa "Garrotades"). Aquest segon treball, acompanyat d'una gira de

90 concerts, van fer dissipar qualsevol dubte sobre el prestigi del grup.

Saó ens ofereix unes cançons més reposades, que denoten que els de Pego han madurat des del seu primer treball. És un disc que cal escoltar més d'una vegada abans d'opinar-ne, que costa més d'agradar que els anteriors, la qual cosa no vol dir que li manque qualitat. Això no llevava que La Gossa Sorda seguisca mantenint la seua música de caire festiu que tan de joc dona (i seguirà donant de bon segur) als directes. És normal i fins i tot saludable que els grups vagin evolucionant al llarg de la seua carrera, malgrat que això puga donar lloc a decepcions per part dels seguidors més puritans. "Trobareu algunes de les coses que havíeu trobat en La Gossa de sempre, ska amb dolçaina i caçons canyeres, però al mateix temps volem obrir-nos a noves textures musicals, on es notará sobre tot el reggae" afirma Josep Nadal, líder de la formació. El canvi també s'ha notat a les lletres, si bé segueixen essent en gran part combatives. "No sabríem funcionar d'una altra forma que no fóra fent lletres compromeses amb el món que ens envolta, però no volíem repetir-nos. Hem intentat tocar noves temàtiques com el canvi climàtic o la memòria històrica, i d'altres com l'especulació urbanística o la cultura popular els enfoquem d'una altra forma, sense canviar el sentit de les nostres garrotades". Al

nou disc podem escoltar fins i tot algunes cançons que parlen d'amor, en una mostra més que el grup es troba en una nova etapa.

Com a curiositat, no està de més destacar les col·laboracions de Marcos Úbeda, Albert Benavent i Dj Chola (tots tres d'Obrint Pas) i el guitarrista Borja Penalba. Encara que la millor intervenció sens dubte és la de Rodrigo (Pirat's Sound Sistema) a "Camals Mullats", possiblement la cançó més brillant d'un disc que ens demostra que l'immobilisme musical no ha de ser sempre la millor solució. Ara que la plantació comença a fructificar, arpleguem la collita i gaudim-ne dels bons resultats.

Fitxa tècnica

Títol: Saó
Grup: La Gossa Sorda
Discogràfica: Autoeditat
Any d'edició: 2008

Setmana musical indispensable

Jordi Garrigós BARCELONA

Amb el bon temps comencen a aparèixer dates i cartells de festivals més que interessants. Encara somrient per la notícia de que els Kaiser Chiefs seran al Summercase veig venir el que tindrem d'aquí a dues setmanes i em poso a tremolar: els Nada Surf, Antònia Font, Sanjosex, Mishima, Mazoni, Albert Pla, Facto Delafé i un llarg etcètera en tres dies.

L'agenda comença el proper 23 d'abril on coincideixen tres actes de suma importància. D'una banda, una de les diades més florals i literàries del món. Sant Jordi és, segurament, el millor dia de l'any per passejar per la ciutat mentre mires llibres i llibres. Però la diada d'enguany no ve sola, s'acompanya, sobretot, d'un concert de primera. La revista Enderrock fa quinze anys i estan de celebració. Per aquest motiu ens porten un especial amb els 15 grups més influents del panorama català i un concert al Razzmatazz. Albert Pla, Cesk Freixas, Mazoni, Plouen Catximbes, Refree, Rosa-Luxemburg, Sanjosex o Sanpedro seran alguns dels artistes que tocaran aquella tarda-nit. Cita obligada al Poble Nou.

Seguim i ens n'anem a divendres 25 d'abril.

Aquesta jornada de reivindicació al País Valencià també tindrà un aniversari a celebrar. El club Tr3sC fa dos anys, i per commemorar-ho també la munten grossa. Ni més ni menys que els indispensables Antònia Font com a cap de cartell, acompanyats dels Facto Delafé y las Flores Azules (que preparen disc en català) i la banda d'en David Caraben, Mishima. El problema és que és exclusiu per membres d'aquest club institucional i que la carpa Movistar de Barcelona pot estar a rebentar.

La setmana acaba, com totes, en diumenge. Però no serà un final de cap de setmana normal, és dia 27 d'abril i toquen els Nada Surf a Barcelona. La banda de Nova York acompanya a Weezer (s'espera nou disc aquest any) i als Teenage FanClub a l'olimp de la melodia pop garatgera nord-americana. Tot i que se'ns han fet cada cop més melò-

dics i menys grungies que quan començaven, fan or amb tot el que toquen. A la Razzz presenten *Lucky* (Barsuk, 2008) una obra d'art a l'alçada del seu exitós *The weight is a Gift* (Barsuck, 2005). Indie de qualitat i deliciós. Perdre-s'ho seria un pecat dels grans.

Agenda

>> Al llarg del 2007, el Casal Popular la Turba va viure immers en la celebració del seu desè aniversari. Un any ple d'activitats i celebracions, però també de reflexions i propostes de futur. Després d'haver presentat un vídeo per recollir aquesta trajectòria ara, aquest dimecres 16 d'abril a les 20h, al Casal Popular la Turba, es durà a terme la presentació del llibre: 10 anys de Casal Popular la Turba.

>> El proper 16 d'abril a les 20h a la Fornal, xerrada debat sobre la situació actual de Colòmbia, paramilitarisme i narcoterrorisme d'Estat, a càrrec de Cèsar Jerez i Naya Parra. LA xerrada porta per títol: "Colòmbia avui ; Sense justícia no hi ha pau!". No hi falteu.

>> El proper diumenge 20 d'abril a partir de les 11h a la Plaça de la Revolució a Gràcia, hi haurà una Jornada per la Llengua amb activitats des de ben de matí: danses i ball de bastons, la presentació del llibre *Del Sud de Toni Rubio*, recital i espectacle poètic amb David Caño, Pep Roig i el grup Arafsdemà, parlaments i un gran dinar popular.

>> Aquesta quinzena tenen lloc les "Jornades contra el feixisme i per la tolerància cultural" a Ibi (l'Alcoià) Des de Maulets (Jovent Independentista Revolucionari) i des de Mou-t ens animen a participar en aquesta trobada intercultural on de segur ens "podrem formar, divertir i organitzar". Els dies 19 i 20 clouran les jornades.

>> Però aquesta quinzena destaca per les diferents manifestacions entorn les diades del 23 d'abril. Per començar, la Diada de Sant Jordi hi haurà una manifestació a Barcelona convocada per Esquerra Independentista de Barcelona a les 19h a la plaça Universitat. El dia 25 d'abril hi haurà jornada de lluita a tot el país convocada per la Campanya 300anys de resistència 300 anys d'ocupació. A València ciutat, la campanya a nivell comarcal ha convocat una manifestació per commemorar el 25 d'abril a les 20:30h, encara pendent de confirmar el recorregut.

Per últim, el dissabte 26 hi haurà, de matí, un homenatge a Joan Fuster i manifestació a Sueca (plaça de l'Ajuntament, 12h) convocat per la CAJEL; i per la vesprada, totes les organitzacions de l'esquerra independentista han convocat a la manifestació a Alacant, que eixirà de les escales de l'IES Jorge Juan a les 18h.

>> I, encara que quede fora de la quinzena, no oblidem que el 1 de maig ja està ací, i per moltes que provoquen un anomenat "pont" la nostra obligació és eixir al carrer i participar de les mobilitzacions que tindran lloc arreu del país.

>> Precisament després del pont començarà la Trobada d'Estudiants dels Països Catalans, organitzada, com cada any, pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans.

La quinzena és, doncs, una prova de foc per a tota persona compromesa: molta lluita i molta festa! I ens veiem en quinze dies.

**Del 15 al
28 d'abril**

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

“La Sirga és una eina per als que van contracorrent”

J. GARRIGÓS / M. CIRICI BARCELONA

D'on va sortir la idea de muntar una llibreria?

Fa dos anys els companys d'Endavant de Gràcia van proposar-nos muntar una llibreria vinculada al nou projecte de La Barraqueta, que en aquell moment s'estava replantejant coincidint amb el canvi del local.

Vam recollir la proposta i s'hi van engrescar unes quantes persones més interessades en obrir una llibreria seguint l'àmbit de treball que ja havíem començat feia un parell d'anys de recuperació de la memòria històrica.

Durant un any vam decidir-ne l'organització, el funcionament i els contactes comercials que calia establir amb les diferents distribuïdores. Vam decidir les seccions i planejar la manera en què fariem la difusió del projecte. I finalment vam col·laborar en l'obertura del nou local, situat al carrer Tordera 34, que allotja diferents projectes entre ells la llibreria Sirga que vam inaugurar fa un any.

I el nom?

Vam triar el nom per fer el nostre petit homenatge a en Jesús Moncada, l'autor de Mequinensa que va viure bona part de la seva vida a Gràcia i ens va deixar poc abans que obríssim la llibreria.

Una de les seves obres més destacades, *Camí de Sirga*, relata la vida de tres generacions que van viure a Mequinensa fins que un pantà negà el poble. I ens va semblar, a més, que la definició de 'sirga' expressa molt bé les idees que ens impulsaven a obrir la llibreria. Sirga és la corda usada per estirar una embarcació contracorrent des de la riba del riu i és justament el què pretenem fer, una llibreria que sigui una eina per als col·lectius i les persones que sirguen contracorrent.

La Sirga s'especialitza en història dels Països Catalans, per què?

Sí, intentem reunir els títols de temàtica històrica més rellevants de diferents autors de la nostra nació. És la part més important, la que té més pes en el conjunt de la llibreria. Però la Sirga també té lloc per a seccions com la d'alliberament nacional, que conté títols de les lluites d'emancipació d'altres pobles; la secció de ciència i tecnologia, encara a les beceroles, que conté obres de temes de divulgació científica i tecnològica i d'història de la ciència. Una altra secció destacada és la de pensament crític, on tenim llibres d'assaig i idees d'esquerreres, i alguns dels clàssics del marxisme.

ENTREVISTA

Entrevista a La Sirga

Aquest passat dissabte 12 d'abril, al carrer Tordera, prop de la gitana plaça del Raspall del barri barceloní de Gràcia, la llibreria Sirga va fer un acte per celebrar el seu primer aniversari. L'ACCENT hi vam ser i després del recital poètic, vam trobar una estona per parlar amb l'Anais Tosas, l'Anna Mateos, l'Elisabet Bermejo, l'Eloi Mayordomo i en Josep Maria Soler, alguns dels impulsors d'aquest projecte.

MÉS INFO:

[HTTP://LASIRGA.BLOGSPOT.COM](http://LASIRGA.BLOGSPOT.COM)

També hi ha espai per a llibres del moviment feminista representat en la secció de dones, i especialmentafortunat és l'espai destinat als clàssics de la literatura catalana un dels que té més èxit entre els veïns.

A més de la tasca de posar en marxa la llibreria, heu fet un esforç per presentar llibres i donar a conèixer diferents obres i autors.

Aproximadament un cop al mes organitzem presentacions de llibres amb autors, són una oportunitat per conversar-hi sobre els plantejaments i les motivacions que tenen per realitzar les seves obres i intercanviar idees amb els lectors. Per la llibreria durant aquest any de funcionament han passat autors més veterans i també autors més novells que han presentat les seves obres. Sovint de temàtica històrica, però també d'assaig i poesia. Per exemple han vingut En Josep Maria Salrach que ens presentà la gran *Història Agrària dels Països Catalans*, i també la divulgativa *La formació dels Països Catalans*. En Ramon Usall que presentà el seu treball sobre la mediterrània, l'Arnau González Vilalta amb el seu aclamat llibre *La nació imaginada*, en Josep Villarroya, i el seu assaig sobre la globalització capitalista, l'antropòleg i polèmic Manuel Delgado amb les seves obres de ferotge crítica al model de la Barcelona actual. Adelais de Pedrolo ens apropà a la figura del seu pare i al projecte de la Fundació Manuel de Pedrolo; també ens visitaren membres de la Comissió de Drets Humans d'Oaxaca, que ens feren arribar l'esfereïdor

informe sobre la repressió en aquest estat mexicà; el col·lectiu Comunicant amb un anàlisi dels límits de la democràcia mediàtica i recentment l'Stefano M. Cingolani, catalanòfil italià que ens presentà la seva aproximació a Jaime I. A més de les presentacions hem ajudat a difondre nous valors de la poesia catalana com en Carles Rebassa, que va venir a la inauguració i en David Caño, Núria Martínez Vernís, Josep Pedrals que ens han acompanyat avui.

La Sirga sempre heu participat i col·laborat amb el moviment.

Sí, ens en considerem part, i fem la nostra aportació de diverses maneres: fent parada de llibres en actes i dies assenyalats com la diada de l'11 de Setembre al Fossar de les Moreres, participant en les jornades per la llengua que es realitzen a Gràcia o durant la diada de Sant Jordi on fem una parada a la Rambles juntament amb Endavant i organitzem un acte de signatures amb diferents autors. Aquest any, per exemple, hi vindran en Julià de Jodar, Josep Maria Terricabras, Stefano Maria Cingolani, Antoni Rubio, Josep Villarroya, David Caño, Salem Zenia, Hassan Alkioud, Oriol Garcia Guia, Xabier Silveria i la gent del col·lectiu Comunicant, per exemple.

La llibreria és al barri de Gràcia, que té una viva tradició associativa i d'iniciatives culturals i polítiques reivindicatives. Quina acollida heu trobat, tant entre els veïns i veïnes com amb les entitats?

Fem col·laboracions en mitjans de comu-

nicació local recomanant llibres i parlant sobre literatura en un programa de ràdio i en diversos mitjans virtuals gràtics.

La gent del Taller d'Història de Gràcia ens porta totes les seves publicacions i hem participat en campanyes veïnals com la de Recuperem Ràdio Gràcia, o ajudant durant la festa major de la Comissió de Festes Populares.

Quin balanç feu d'aquest primer any? Quins són els propers reptes que us heu proposat?

El balanç és positiu, tot i que amb les nostres limitacions, sempre ens agrada poder créixer més. Sobretot volem fer participar la gent de l'esquerra independentista del treball que estem realitzant i demanar-vos que ens feu comandes, que contribuïu a fer de la Sirga una llibreria de referència, que vingueu, que ens suggeriu títols i ens feu arribar les vostres idees.

Properament volem ampliar el fons que tenim i dotar de més títols cadascuna de les seccions. Tenim previst obrir una secció de còmics de temàtica històrica i d'esquerreres i crear subseccions especialitzades, com la d'Amèrica Central i del Sud, que acabem d'estrenar. Aquest any ens ha servit per arrencar i aprendre a funcionar i gestionar la llibreria, però pensem que l'any vinent podem créixer en quant a contactes i noves relacions amb el món editorial i cultural del país. Algunes d'aquestes relacions ja les hem començat a estrenar, i ben segur que donaran fruits.

LA REMATADA

Calfred

XAVI SARRIÀ VALÈNCIA

Els anys passen i ens pesen a tots. Aquest dies durant els actes que hem celebrat en record del nostre company Guillem Agulló no he pogut evitar pensar-ho. Encara recorde exactament aquella trista telefonada i aquella sensació com un calfred que em va recórrer el cos de dalt a baix.

Aquells eren uns temps difícils per a tots nosaltres. L'independentisme acabava d'enfrontar el fatídic 92 i tot just es recuperava de les ferides que va rebre. Els ànims estaven baixos. Però nosaltres érem joves i teníem ganes de menjar-nos el món. Als nostres 16 anys ja corriem pels carrers del barri del Carme i freqüentàvem la seu del carrer Estrella on conspiràvem en l'Assemblea d'Estudiants Nacionalistes. Organitzàvem, construïm, lluitàvem. I en divertíem. Sobretot ens divertíem. I ho feïem amb aquella diversió que només sap assaborir un adolescent.

Però aleshores va arribar aquell dia. Aquell 11 d'abril del 1993 va caure com una roca sobre les nostres il·lusions. Havien mort un dels nostres. Havien assassinat un company. Al Guillem, aquell amb qui compartíem cerveses al Vito Lumbaghi. Aquell que havíem vist a la seu de Maulets. Aquell que també anava pel Kasal Popular del carrer Flora, just al costat del nostre institut. El Guillem havia estat apunyalat a Montanejos en una excursió de Setmana Santa. L'acompanyaven amigues nostres. Elles ens ho explicaren tot. Dos nazis l'agafaren pels braços i un altre li clavà una ganivet al pit. Així de cru. Així de trist. S'acomiadaren fent una salutació hitleriana i desaparegueren durant dies.

Allò ens va encendre. A nosaltres i a milers de joves d'aquest país. I ens va encendre de tal manera que vam multiplicar les protestes, les manifestacions, les concentracions, els murals i els concerts arreu del territori. Ens vam esforçar a fer visible el nostre rebuig davant les difamacions de la premsa i el silenci còmplice de les institucions. Perquè ens temíem el que acabaria passant. Uns mesos més tard es va fer el judici a Castelló. Nosaltres hi vam anar i ens vam manifestar pacíficament a la porta. La policia nacional va carregar, ens va colpejar i ens va dissoldre. De tornada a casa també va retenir el nostre autobús i ens va enviar a tots a comissaria. A les poques hores, i sense cap acusació concreta, ens va deixar anar. Malauradament no vam ser els únics en ser alliberats sense càrrecs. Només un dels assassins de Guillem fou condemnat en aquell judici farsa. La caigueren 14 anys. Només en complí 4.

Aquest és el calfred que he sentit aquest dies. El calfred de la ràbia. El calfred de la impotència. El calfred de l'emoció. El calfred d'aquesta història que, malgrat els anys que han passat, ens cal de mantenir viva entre tots.

